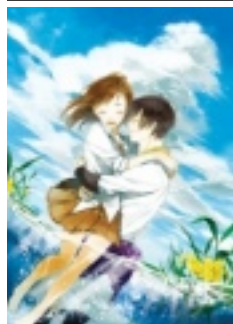

Mật Mùng Lưới

Contents

Mật Mùng Lưới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9 - End	34

Mật Mùng Lưới

Giới thiệu

freesiaphan. wordpress. com Lời tựa: Anh ấy nói rồi mọi chuyện sẽ ổn cả, liệu có ổn thật hay không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mit-mung-luoi>

1. Chương 1

“Tôi chưa bao giờ tin vào truyện cổ tích, như nàng Lọ Lem ngày ngày làm lụng vất vả, đánh bỏ hóng, làm gì có chuyện nàng xinh đẹp và có đôi chân nhỏ xỏ vừa đôi hài thủy tinh? Theo thực tế, chắc chắn đôi tay nàng sẽ chai sạn, chân nàng sẽ to thật to vì phải đi nhiều, nước da sẽ rám nắng, nổi mụn hoặc tàn nhang vì không được chăm sóc,... vân vân và vân vân. Và chàng hoàng tử sẽ chẳng bao giờ bị ấn tượng bởi một con bé xấu xí đến nhường ấy khi hai người khiêu vũ với nhau.

Tôi cũng như nàng, sẽ chẳng bao giờ cướp được trái tim đại gia nếu không dựa vào mỹ phẩm. Mỹ phẩm thời nay đối với phụ nữ giống như bà tiên đối với Lọ Lem khi xưa. Đó là công cụ dẫn đến thành công của cả tôi

và nàng.

Lọ Lem bị dì ghẻ hắt hủi, bắt làm lụng như con hầu trong chính ngôi nhà của mình, hỏi làm sao nàng có thể đầy lòng vị tha và tốt bụng đến như thế? Điều đó là không thể!

Chài hoàng tử, giả đồ ngây thơ thánh thiện là công việc của nàng.

Chài đại gia, giả đồ bí ẩn quyến rũ là công việc của tôi.

Tôi và nàng, suy cho cùng, chẳng khác nhau là mấy.”

“Cuộc đời mỗi người như một trái bóng trong chân không, chúng va vào nhau chỉ trong chốc lát rồi lại bắn đi mỗi trái một phương. Chẳng có hai trái bóng nào mãi mãi gắn với nhau cả... Người ta ví tình yêu là thứ chất kết dính gắn hai con người lại với nhau, nhưng thật không may, chẳng có chất kết dính nào tồn tại trong khoảng chân không của những trái bóng cuộc đời...”

Tựa đề: Mịt mù sương lưới

Tác giả: Freesia Phan

Lời tựa:

Anh ấy nói rồi mọi chuyện sẽ ổn cả, liệu có ổn thật hay không?

Yêu anh, bên anh... phải chăng là sai lầm?

Tôi chỉ là một con bé yếu ớt.

Còn anh, anh chỉ là một thằng hèn.

CHƯƠNG 1

—————Thanh Diên—————

Ngày ấy, anh dẫn các chân dài đi mua sắm. Còn tôi là cô gái thu ngân...

Trong đại sảnh của tòa Plaza sáng chói, anh rạng rỡ như vầng dương rồi mỉm cười với tôi. Phải, anh cười, nụ cười ấy như chấp cánh cho tôi bay lên...

Người ta nói rằng, kiều nữ thì phải đi với đại gia. Phải, điều đó luôn đúng. Tôi làm công việc này đã được hơn hai năm, mỗi lần anh đến đây đều đi với một chân dài khác nhau. Đa dạng, đa kiểu cách là điều tất yếu, nhưng tất nhiên đều là chất lượng cao. Làm việc nơi đây, tôi không lạ với các đại gia, và càng chẳng lạ lòng gì với các kiều nữ. Kiều nữ và đại gia, đại gia và kiều nữ. Luôn luôn là như thế!

Trang phục bắt buộc của chúng tôi thường là áo phông in logo công ti và quần bò, tóc buộc cao, tạo cho khách hàng ấn tượng về sự năng động và tin tưởng vào đội ngũ nhân viên. Vì lí do đó, chúng tôi ai trông cũng giống ai, chẳng có lấy một sự nổi trội trong bất cứ người nào. Chúng tôi là những sản phẩm rập khuôn y chang nhau.

Tiền lương không hẳn là cao, nhưng cũng không phải thấp. Những khi không phải ca của mình, tôi nán lại bên dây sách, ngồi xuống chiếc ghế mềm êm ái mà nhâm nhi từng cuốn, say mê đọc cho đến khi tòa nhà đóng cửa mới lạch cạch ra về. Lần này, đối với tôi quả là thảm họa khi ngủ quên trong phòng thay đồ và giờ thì tất cả các cửa hàng đã đóng, không có đường thoát ra. Thực ra thì tôi không sợ hãi, ở đây vẫn có bảo vệ, người đó chắc chắn phải đi tuần và sẽ thả tôi ra. Nhưng chuyện không đơn giản như tôi nghĩ, khi mọi bóng đèn tắt phụt. Còn tôi, mắc chứng sợ bóng tối...

Tôi đang khóc. Nước mắt tôi cứ lăn nhưng tôi không khóc to lên được, cổ họng tôi khô rát, tâm trí hoảng loạn. Bóng tối, khi bóng tối trùm lấy tôi, ăn tươi nuốt chửng lấy tôi, tôi chẳng còn gì để bầu vùi, chẳng có ai để kêu cứu, tôi chỉ thấy mình chìm dần chìm dần ngày càng sâu vào cái hũ nút đen đặc đó. Không gian quánh lại vì nét tang thương ghê sợ đang bao trùm khắp nơi... Không phương hướng, không gì cả, tôi chẳng thấy gì cả... Tôi chỉ thấy một màu đen... Một màu đen đến ghê rợn...

Tiếng chuông điện thoại xa lạ vang lên, thứ ánh sáng nhập nhòa gần tôi lắm, tôi bò đến đó, chụp lấy cái điện thoại và mở máy, nói thì thảo trong sợ hãi:

- A...lô.

- Cuối cùng thì cũng có người bắt máy!- người đó thở phào- tôi để quên điện thoại mà trong đó lưu giữ rất nhiều thông tin quan trọng. Cô có thể cho tôi biết cô đang ở đâu không? Tôi sẽ đến đó lấy lại điện thoại và hậu tạ cô.

- Tôi... tôi... ở Plaza...

- Vào giờ này?- người đó ngạc nhiên.

- Vâng... Tôi ngủ quên...

Anh ta cười nhẹ, rồi nói chuyện liên hồi với tôi, lạ lùng làm sao khi cảm giác sợ hãi bất chợt biến mất. 30 phút sau, chiếc điện thoại tắt phụt! Hết pin!!!!

—Quang Hạo—

Khi tôi đến, tôi gặp một cô gái ngồi co ro trong góc phòng thay đồ, hai tay ôm lấy chân, mái tóc cô rối bù và đôi mắt chứa những hạt nước mắt to thì nhau làm ướt chiếc áo phông cô đang mặc...

- Mọi chuyện qua rồi...- tôi lại gần an ủi cô như bản năng. Lạ lùng vì chính hành động của mình, bình thường tôi sẽ không làm gì nếu không được lợi ỉnh...

Tôi cố dìu cô đứng dậy, cô gái người mềm nhũn vì sợ hãi, cứ tựa vào tường, cố gắng bước đi nhưng rồi lại khụy xuống nhanh chóng. Ánh mắt cô gái như một con thú bị thương, hoảng loạn và thu hút đến chết người. Tôi cố chớp mắt, xua sự mê hoặc ấy đi để đầu óc tỉnh táo mà giúp đỡ cô. Nhưng không, ánh mắt ấy làm tôi không sao dứt ra được...

- Phải đưa cô ấy đến bệnh viện thôi. Cô ấy có vẻ bị hoảng loạn cực độ! – người bảo vệ đưa ra ý kiến, tôi thoát khỏi cơn u mê, gật đầu đồng tình. Rồi tự nhiên như chuyện này tôi đã từng làm nhiều lần lắm rồi, tôi bế thốc cô ấy lên, bế cô ấy vào trong xe và lái đến bệnh viện. Trong suốt quãng đường, tình trạng cô có vẻ khá hơn, ánh mắt bớt sợ hãi, nhịp thở đều hơn.

Khi tôi cố tình lái vòng vòng để được ở gần cô lâu hơn, cô gái của tôi chợt mở lời:

- Không cần đến bệnh viện đâu. Anh cho tôi xuống chỗ kia. Đó là nhà tôi.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, dừng lại rồi nhanh nhẹn mở cửa xe như một quý ông cho cô xuống. Hình như cô không ấn tượng mấy, cô cúi đầu nói cảm ơn rồi bước về phía khu chung cư. Tôi đứng lặng ngẫm dáng cô – cô gái với chiếc áo phông bình thường, chiếc quần bò bạc thếp nhếch nhác và mái tóc rối bù, ánh mắt của một con thú bị thương... Có lẽ mãi mãi tôi cũng không bao giờ quên được hình ảnh ấy...

—Thanh Diên—

Tôi cầm chìa khóa vào ổ, một tiếng bíp vang lên trong nhà báo hiệu tất cả các đèn đều đã tự động bật sáng. Tôi yên tâm bước vào, thở phào khi thấy ánh sáng tràn ngập, tự an ủi mình rằng mọi chuyện đã qua rồi...

Chính là anh ấy. Chính là anh chàng trẻ tuổi đại gia ấy. Chính anh ta đã đến cứu tôi thoát khỏi bóng tối, chìa bàn tay ra cho tôi nắm... Mọi sự thật bất ngờ, cuộc đời là thế. Tôi chẳng bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình nói chuyện với anh ta hay được anh ta giúp đỡ như thế...

Ngày trước, hình dáng anh ta in trong trí nhớ tôi bởi tốc độ thay chân dài, chiếc thẻ bạch kim cùng chiếc mũi trần cửa mở trên lướt đến đỗ ngay trước cửa kính khu Plaza. Nói thẳng và thật thà với lòng mình, tôi mê tiền của anh ta đến điên đảo. Vậy thì tại sao lại không giành cơ hội khi tôi đã có cơ hội làm quen trời cho?

Nhâm nhi tách cà phê trong tay, tôi mỉm cười. Khi con gái đã giăng lưới, khó thằng đàn ông nào thoát được.

—Quang Hạo—

Club tràn ngập người và những cô nàng nóng bỏng đang đu đưa thân hình trên sàn nhảy, lạ lùng khi lần này tôi lại chẳng để tâm đến những cô nàng ấy, đầu óc cứ quay mòng mòng bởi hư ảnh của cô gái lần trước. Mái tóc ấy, ánh mắt ấy,... như nuốt chửng lấy tôi...

Một mỹ nhân vừa bước lên sàn, tôi không nhìn rõ mặt nàng, chỉ thấy thấp thoáng nét mũi cao cùng bờ môi gợi cảm lấp lóa sau mái tóc mềm mại xoăn từng lọn. Mỹ nhân khoác lên mình hồ hồng một chiếc váy màu của đêm đen, đôi chân trắng ngần ngự trị trên đôi guốc lấp lánh những hạt sáng, tấm lưng trần hở ra như mời gọi tôi đến với nàng... Và bất giác, tôi đứng dậy...

Thanh Diên—————

Đàn ông là thứ con mồi dễ nhử.

Họ không thích những cô gái quá kín đáo hay thậm chí những nàng sẵn sàng lên giường với họ. Đàn ông là kẻ thích chinh phục, thích những cái mới lạ, có phần bí hiểm, thậm chí cả hiểm nguy. Họ chỉ yêu những người con gái có khả năng ám ảnh được họ. Ám ảnh bằng nhiều cách, bằng ánh mắt, bằng cử chỉ, bằng lời nói,... thậm chí là bằng cơ thể. Nhưng điều quan trọng nhất vẫn phải là làm cho anh ta bị ám ảnh, đánh thức cái bản năng đàn ông của anh ta. Rồi sau đó thì dập tắt nó. Những cái gì thêm thường mới trở nên thú vị.

Ví dụ, bạn thích một món ăn, nhưng nếu bạn cả ngày ních nó chặt căng bụng đủ ba bữa, ngày qua ngày, tháng qua tháng, bạn có còn chịu nổi nó hay chẳng?

Đó chính là lí do đàn ông đi ngoại tình. Hết sức đơn giản và dễ hiểu. Hầu hết mọi phụ nữ trên thế gian này đều BIẾT. Nhưng cái chính là họ có chịu HIỂU hay không.

Khi Quang Hạo bước đến, tôi nhận biết ngay tức khắc, nhưng tôi không quay lại, ngay cả khi anh ta định chạm tay lên tấm lưng trần của tôi, tôi cũng biết, nhưng tôi không ngăn anh ta lại.

Tôi tát vào mặt anh ta bồng rắt. Ánh nhìn giận dữ phừng lên ngọn lửa phẫn nộ. Quang Hạo đứng đó nhìn tôi trân trân như trời trồng, bàng hoàng. ĐÚNG, chính xác là từ đó, anh ta BÀNG HOÀNG. Tôi đảm bảo mình là người đầu tiên cho anh ta ăn tát. Ha ha, ấn tượng mạnh đây. Tiếp đó, tôi bỏ đi. Quang Hạo không đuổi theo, điều này tôi cũng đoán trước, rõ ràng là anh ta đã bị một cú sốc.

Tôi về nhà, tẩy bỏ lớp mỹ phẩm trên toàn thân. Tôi đã nói mình là một cô gái không xinh đẹp chưa nhỉ? Đúng vậy, tất nhiên, dưới ánh đèn lập lòe của quán bar và với đồng mỹ phẩm đã trát, tôi đảm bảo mọi người đều tin tôi là mỹ nhân. Nhưng cứ thử nhìn tôi vào giờ phút này xem, không phấn son, không váy lộng lẫy, tôi chỉ là một chú vịt xấu xí không hơn. Tôi chưa bao giờ tin vào truyện cổ tích, như nàng Lọ Lem ngày ngày làm lụng vất vả, đánh bỏ hóng, làm gì có chuyện nàng xinh đẹp và có đôi chân nhỏ xỏ vừa đôi hài thủy tinh? Theo thực tế, chắc chắn đôi tay nàng sẽ chai sạn, chân nàng sẽ to thật to vì phải đi nhiều, nước da sẽ rám nắng, nổi mụn hoặc tàn nhang vì không được chăm sóc,... vân vân và vân vân. Và chàng hoàng tử sẽ chẳng bao giờ bị ấn tượng bởi một con bé xấu xí đến nhường ấy khi hai người khiêu vũ với nhau.

Tôi cũng như nàng, sẽ chẳng bao giờ cướp được trái tim đại gia nếu không dựa vào mỹ phẩm. Mỹ phẩm thời nay đối với phụ nữ giống như bà tiên đối với Lọ Lem khi xưa. Đó là công cụ dẫn đến thành công của cả tôi và nàng.

Lọ Lem bị dì ghẻ hắt hủi, bắt làm lụng như con hầu trong chính ngôi nhà của mình, hỏi làm sao nàng có thể đầy lòng vị tha và tốt bụng đến như thế? ĐIỀU ĐÓ LÀ KHÔNG THỂ!

Chài hoàng tử, giả đồ ngây thơ thánh thiện là công việc của nàng.

Chài đại gia, giả đồ bí ẩn quyến rũ là công việc của tôi.

Tôi và nàng, suy cho cùng, chẳng khác nhau là mấy.

2. Chương 2

—Quang Hạo—————

Tôi nghĩ mình đã mơ. Mơ một giấc mơ về cô gái ở Plaza hôm nọ. Bởi vì ánh nhìn đó rõ ràng là của cô ấy. Còn lại thì đều khác hẳn.

Điều kéo tôi lại chính là cảm giác đau rát bỏng còn đọng lại trên má. Có lẽ cô ấy đã dùng hết sức mình mà tát vào mặt tôi. Chà, cô gái ấy dữ dội quá! Thú vị thật!

Phải mất tới mười phút tôi mới định hướng được tinh thần và rời khỏi quán bar ngày hôm đó.

Và đến ngày hôm nay, tôi quyết định sẽ đi tìm gặp cô!

Tôi hỏi người bảo vệ và ông ta trả lời đã hết ca của cô gái đó từ sáng nhưng tôi vẫn có thể tìm thấy cô ở đây sách, ngày nào cô cũng ở đó đọc tới khuya. Tôi mỉm cười, cô gái dữ dội của tôi thích sách sao?

Rảo bước đến đó, tôi bắt gặp cô ngồi dưới nền đất, lưng dựa vào cột trụ sơn màu kem, chân duỗi dài, sách để trong lòng, vẫn chiếc áo phông đồng phục in logo Plaza, vẫn chiếc quần bò bạc théch tinh quái, tóc buộc cao nhí nhảnh, nhưng cô đang chìm đi trong thế giới sách. Ánh mắt cô điềm nhiên thanh thản như đang thưởng thức điều tuyệt diệu bình yên nhất của cuộc sống... Cô giống như một cô gái nhỏ với những dòng chữ trong trang truyện thần thoại đầy mê hoặc...

Lạ lùng thay, lần nào tôi cũng bị ánh mắt cô ám ảnh. Từ một ánh nhìn sợ hãi của một con thú bị thương, từ một ánh nhìn giận dữ trong quán bar, và bây giờ là cả sự bình yên tuyệt đối trong đáy mắt cô... Như một mặt hồ không gợn sóng, bình lặng như một chiếc gương soi, đôi mắt ấy không hề xao động...

- Em nhớ tôi chứ?- tôi mở lời, đánh thức cô khỏi thế giới riêng.

Em ngước mắt lên nhìn tôi. Đôi lông mày hơi nhíu lại như đang cố lục trí nhớ mình.

- Anh...- giọng nói của em lần đầu tôi được nghe trực tiếp – là người đã giúp tôi hôm trước ở đây... và... cả ở quán bar...

- Tôi xin lỗi.- tôi vội nói – tôi đã quá thất lễ.

Em đứng dậy, mỉm cười:

- Không sao đâu. Anh đã giúp tôi nên chuyện đó coi như xí xóa. Vậy... bây giờ chúng ta làm quen, được chứ? Anh tên là...?

- Quang Hạo.- Tôi nhanh nhẹn trả lời em.

- Còn tôi là Thanh Diên.- em nói- tôi làm ở quầy thanh toán.

Tôi không thể nào liên hệ được với một Thanh Diên sợ hãi vào lần đầu tiên gặp em, một Thanh Diên bốc lửa, với một Thanh Diên hiền dịu đến ngỡ ngàng, đầy vị tha. Em lạ lùng quá khiến tôi theo không kịp.

Và tôi đã biết tên em như thế. Thanh Diên, cái tên nghe lạ như chính tính cách của em. Và cũng giống như phong cách của em, cái tên Thanh Diên cũng ám ảnh tôi không sao dứt...

Hôm đó, tôi cố tình đợi cho đến khi em về, chạy song song chiếc mũ trần cạnh em khi Thanh Diên đang bước bộ trên quảng trường.

- Em cho phép tôi đưa em về nhà nhé Thanh Diên? – tôi hỏi, nở một nụ cười quyến rũ hòng mê hoặc em, mọi cô gái tôi gặp đều từng đổ gục trước nụ cười này.

Nhưng riêng em lại lắc đầu:

- Không cần đâu.- em mỉm cười xã giao – tôi không muốn làm phiền anh. Tôi đi xe buýt về được mà.- dứt lời em rào bước lên phía trước, tỏ rõ thái độ là chẳng còn chuyện gì để nói với tôi cả. Nhưng tôi thì đâu có chuyện thả em đi dễ dàng thế, tôi nhấn ga và chặn bước đường của em rồi mới lại giật mình, hình như tôi lại thô lỗ nữa rồi! Tôi xuống xe, cúi đầu nhún chân giả như một vị bá tước mời một công nương khiêu vũ rồi nói:

- Tôi có vinh hạnh đưa em về nhà được chứ?

Em nhìn tôi. Rồi em bật cười. Tôi cũng cười theo. Tiếp đó, một lần nữa, em lên xe tôi...

Lần này, tôi để gió thổi tung mái tóc em, không bật mũ che như trước. Mái tóc cao buộc lỏng của em chẳng mấy chốc mà bị gió thổi tung dây buộc, tóc em phấp phới màu nâu nhẹ. Một tay Thanh Diên đưa ra ngoài xe, lòng bàn tay mở rộng để đón nhận làn gió luân qua kẽ tay, em thích thú cười vang.

- Đứng dậy đi! Vui lắm!- tôi gọi ý, em nhìn tôi thăm dò, tôi gật đầu trấn an. Đến lúc đó, Thanh Diên mới dũng cảm bám vào kính chắn trước mặt, dần dần thẳng gối đứng dậy. Ban đầu, em hơi lo sợ, nhút nhát dụt dè như một chú thỏ con, nhưng sau đó, em mạnh dạn hẳn và cười khanh khách vui sướng...

Đến nhà em, tôi xuống mở cửa xe cho em bước ra rồi hôn lên bàn tay em:

- Cảm ơn em, Thanh Diên- tôi nói. Em rút tay lại vì bất ngờ:

- Vì sao?

- Vì đã cho tôi cơ hội nghe được tiếng cười của em.

Thanh Diên nhìn tôi không chớp mắt. Đôi mắt to của em ngơ ngác như không hiểu, chắc chắn trong lòng em giờ đang dấy lên câu hỏi tôi tại sao. Nhưng cuối cùng em kìm câu hỏi đó lại:

- Ừm... cảm ơn anh. Tôi lên nhà đây.

Em quay lưng và bước. Tôi nhìn theo đến tận khi bóng em biến mất trong thang máy. Lạ lùng chưa, tại sao tôi lại cảm thấy lưu luyến em đến thế?

Tôi trở vào xe, nhận ra một cuốn sách em bỏ quên trên ghế, lật vài trang sách, tôi thấy một tấm ảnh kẹp trong đó. Tấm ảnh một chàng trai. Gã trông bảnh bao và cười rất tươi, chắc là người yêu của em. Tôi chợt thấy ghét gã không tả!!!

Nhưng chẳng sao cả, tôi sẽ giành Thanh Diên từ tay hắn!! Tôi sẽ biến em thành của tôi! Từ giờ phút này!!!

—————Thanh Diên—————

Đàn ông thích nhất trò giành giật, cướp đoạt và cảm giác chiến thắng. Quang Hạo là đàn ông. Tất nhiên anh ta thích điều đó.

Lẽ dĩ nhiên tôi chưa có bạn trai. Tôi cố tình để cuốn sách lại đó để anh ta có hứng thú hơn với công cuộc chinh phục trái tim tôi. Quang Hạo là một đại gia, một kẻ hiếu thắng, tất nhiên anh ta thích thử thách, nhất là anh ta sẽ thích thú với việc chiến thắng một thằng đàn ông khác trong công cuộc giành trái tim phụ nữ. Đó là điều tiên quyết để anh ta thấy hứng thú với việc này! Lấy một ví dụ đơn giản, tại sao những ấn phẩm đầu tiên của các cuốn sách đều rất giá trị? Lẽ đơn giản vì có nhiều kẻ săn đuổi nó!

—————Quang Hạo—————

Ngay sáng hôm ấy, tôi gọi điện cho cửa hàng hoa tặng em 100 bông hồng. Đã là phụ nữ, ai cũng thích hoa hồng. Cho dù cô gái của tôi có đặc biệt và đa dạng thế nào, em cũng vẫn là phụ nữ.

Trong tấm thiệp kèm hoa, tôi có ghi : " Liệu tôi có thể cùng em ăn bữa tối nay?"

Tôi chẳng thể đoán trước câu trả lời của em, theo lẽ thường, phụ nữ sẽ bị xiêu lòng 100 bông hồng đầy lãng mạn như thế. Nhưng em lại là cô gái đặc biệt của tôi, chẳng phải ngay tối qua em đã miễn nhiễm với nụ cười quyến rũ của tôi đó sao?...

Ngồi phỏng đoán một hồi, tôi mới chợt nhớ ra chưa cho em cách liên lạc với mình. Vậy là, tôi vội vã rời công ti đến nơi em làm.

Trước lúc đó, tôi vội vã tới cửa hàng Gucci, mua một bộ váy, miêu tả hình dáng em theo trí nhớ mình cho nhân viên để họ chọn cho phù hợp. Nhận bộ váy, tôi mỉm cười hài lòng rồi lái đến Plaza.

Em đang ở vị trí nhân viên thanh toán như thường lệ, hôm nay em đội một chiếc mũ lưỡi trai tặng thêm phần năng động và không quên mỉm cười với khách hàng.

- Em đồng ý với tôi chứ?- tôi tiến tới, hỏi em hấp tấp vì hồi hộp. Thanh Diên mở to mắt nhìn tôi, ha ha, tôi lại làm em bất ngờ rồi.

- Tôi... anh không phải đi làm sao?

- Em đồng ý chứ? – em muốn đổi chủ đề nhưng tôi không đồng tình.

- Tôi... bận làm.- em lấp liếm.

- Em đang làm đó thôi, làm gì có ai làm hai ca trong cùng một ngày đâu.- tôi nắm thóp em rồi. Thanh Diên bối rối nhìn lại tôi.

- Em không thể cho tôi một ân huệ sao? – tôi nhìn Thanh Diên, ánh mắt cầu khẩn mong em mủi lòng. Em bắt ngờ tránh né ánh mắt tôi, a ha, hóa ra em không phải sắt đá như tôi vẫn tưởng.

- Mấy... giờ?- em hỏi khẽ, như sợ rằng lời em nói sẽ lọt vào tai người đồng nghiệp ở phía bên kia quầy.

Tôi hí hửng trả lời rồi đặt chiếc hộp nhãn hàng Gucci trước mặt em. Thanh Diên ngây thơ hỏi:

- Anh muốn thanh toán hả? Vui lòng đưa cho tôi thẻ tín dụng của anh.

Tôi lắc đầu, cười xòa:

- Không, cái này không phải anh mua ở đây. Anh mua để giành tặng em.- tôi cố tình bỏ sự ngọt ngào vào giọng nói mình.

- Tặng... tôi?

- Hãy vì tôi mà mặc nó nhé? – tôi không nhận câu trả lời từ phía em, nhìn đồng hồ, giả dờ là muộn giờ làm rồi bước vội đi. Thanh Diên có gọi tôi lại nhưng tôi cũng không dừng bước, tôi biết em định bảo tôi mang bộ váy về, nhưng tôi đâu thể cho em làm thế được.

Cô gái của anh, đêm nay hãy vì anh nhé...

Thanh Diên—————

Váy ư? Anh chàng này đúng là đại gia nên rất thích tặng đồ. Bộ này đắt tiền đây. Tôi nhắm tính cái giá rồi cười thâm. Có mặc rồi bán đi cũng được khối tiền, tội gì không nhận? vừa nãy gọi anh ta chỉ giả dờ thánh thiện một tí.

Ăn tối? Hoa hồng? Thường quá! Có lẽ anh ta đã làm thế với cả trăm phụ nữ rồi! Tôi phải là người đặc biệt mới được!

Chính vì vậy, vào buổi tối, tôi quyết định mặc chiếc váy, đi guốc nhưng không đến chỗ hẹn cùng anh ta mà tìm đến một người quen và nhờ anh ta giúp tôi...

——Quang Hạo———

Em đã không đến.

Em đã cho tôi leo cây.

Em là cô gái đầu tiên cho tôi leo cây!

Cay cú có! Giận hờn có!

Em thật quá đáng với tôi!

Em đang làm kiêu với tôi sao? Tôi không đủ sức quyến rũ với em sao?

Quang Hạo này chưa bao giờ muốn có cô gái nào mà lại không có được cả!!

Tôi bực tức vào xe lái thẳng đến nhà em. Phải! Nhà em! Em đang làm tôi sôi máu lên! Em phải cho tôi lí do! Tôi phải làm cho rõ chuyện này!!!!

Xe lướt rất nhanh trên đường rồi chậm dần, tâm trí tôi cũng dần tỉnh lại, cơn giận phùng phùng không trụ được lâu... Em đúng là Thanh Diên của tôi... Ngay từ đầu, tôi đã gây ấn tượng xấu cho em. Chắc hẳn em đã hàng trăm lần thấy tôi dẫn các tình nhân đi mua sắm, lại còn lẩn ở quán bar, còn cả việc ép buộc em đi ăn tối với tôi. Chợt tôi thấy mình đã hành động vô lí và chẳng lịch lãm với em chút nào. Tại sao đối với riêng em tôi lại mất tự chủ như thế?

Tôi đã tới tòa chung cư. Ánh đèn điện hầu như đã tắt hết, giờ đã về khuya. Tôi băn khoăn không biết có nên đến gặp em vào lúc này...

Ánh mắt tôi hơi nheo lại, quan sát đôi trai gái ngồi trên thành hồ của đài phun nước. Cô gái ngồi hẳn trong lòng chàng trai, cánh tay quàng qua cổ anh chàng, còn hẳn ta thì đang ôm trọn lấy cô gái. Họ đang hôn nhau...

Bộ váy đó!!!! Tôi giật mình sững sốt! Chính bộ váy đó! Bộ váy mà tôi đã tặng Thanh Diên!

Sự ghen tuông thiêu rụi tâm trí tôi, tôi nhảy khỏi xe, hùng hổ tiến tới phía đài phun nước. Hai người họ không để ý mấy vì mãi thân mật với nhau. Tôi túm tay em giật khỏi vòng tay hẳn, rồi nện cho hẳn một cú đấm vào mặt. Chẳng mấy chốc mà mặt hẳn thâm tím lên đến thảm hại. Còn em thì hét lên kinh hoàng! Em cố giật tay mình khỏi cái xiết tay chặt cứng của tôi nhưng không thể, em quắc mắt nhìn tôi đầy hận thù, đôi mắt vương đầy nước, những giọt nước mắt em lăn dài long lanh không tả xiết. Ngay lúc này đây, trong lòng tôi chỉ nổi lên ham muốn hôn em đến cháy bỏng!

Ngay lúc đó, em nện gót guốc nhọn hoắt vào chân tôi. Tôi bàng hoàng vì đau và lỡ tay buông em ra. Thanh Diên vội vã tới bên hẳn, hỏi han, lo lắng, nước mắt em càng lăn sợ hãi hơn. Em dìu hẳn đứng dậy, quắc mắt nhìn tôi lần cuối rồi dìu hẳn vào tòa nhà, tiến thẳng tới thang máy, lên căn hộ của em...

Năm phút sau, tôi thấy đèn một căn hộ duy nhất bật sáng. Chắc chắn đó là nhà em! Tôi đứng đợi gã thanh niên đó trở ra để trị hẳn tiếp!

Và... nửa tiếng sau... đèn căn hộ tắt phụt... cả đêm sương giá tôi đứng đợi... không có gã nào với đôi mắt bầm tím bước ra từ tòa nhà cả...

—————Thanh Diên—————

- Đau lắm không?- tôi chấm chấm thuốc đỏ cho gã trai đang nằm rên la trên ghế sofa, đôi mắt gã mơ màng như đang mộng tưởng về điều gì tuyệt vời lắm...:

- Chàng đàn ông quá!- gã chột rú rít lên, ngồi bật dậy khỏi ghế.- Thanh Diên, bà có phúc thật đấy!

- PHúc hả?- tôi hỏi, cười bồn chột – anh ta vừa túm đỏ tay tôi lên đây nè, ông có chắc đây là phúc không đấy?

- Chàng mạnh mẽ, đầy thú tính như thế, còn không phải phúc thì là cái gì? – rồi gã thở dài, tay đưa lên chống cằm, mắt chớp chớp – giá như tôi cũng tìm được một chàng như thế...- gã quay ngoắt sang hỏi tôi, mắt sáng lên – không biết chàng có khoái tôi không nhỉ?

- Không đâu. – tôi lắc đầu – đảm bảo đấy. “Chàng” của ông chỉ thích con gái thôi, và còn phải là chân dài nữa, ông không thấy tôi phải lao tâm khổ tứ thế nào đây hả? – rồi tôi cười, nhìn đáng bộ điệu đà và cả khuôn mặt xinh đẹp của Paul, tôi không thể chỉ giữ ý nghĩ này trong đầu – nhưng nếu ông là con gái, chắc hẳn đổ thật! Ông đẹp quá mà!

3. Chương 3

Paul cười vui sướng, nụ cười như thiên sứ rồi ngại ngần xấu hổ, vùi mặt mình vào ghế sofa, tuyên bố:

- Tôi đi ngủ đây. Chúc bà ngủ ngon!

Gã muốn giấu sự xấu hổ đây mà, tôi cười rồi cũng chúc Paul ngủ ngon, tắt đèn. Trước khi để mình chìm vào cõi mộng, không phải Quang Hạo mà lại là hình ảnh của Paul mới giây phút vừa rồi tới ám ảnh tôi. Hình ảnh đôi mắt gã mơ màng và mơ tới ngày Quang Hạo sẽ thuộc về mình. Paul là dân đồng tính. Paul đẹp đến tưởng chừng như hư ảo. Paul đưa khối thằng đàn ông đích thực đến chỗ trở thành người tình của gã. Chỉ đơn giản, vì gã quá đẹp. Đẹp đến mức độ tất cả những ai nhìn thấy gã đều phải xuýt xoa. Cho gã gặp mặt Quang Hạo, suy cho cùng cũng là mạo hiểm. Nhưng tôi cần gã diễn trọn vở kịch cùng mình. Gã lại còn là bạn thân của tôi nên cũng có chút phần tin tưởng được. Lắm lúc tôi nghĩ và cũng thương cho số phận của gã. Gã đồng tính, gã chẳng bao giờ có một tình yêu hợp pháp hay có thể duy trì giống nòi, cái gã tìm chỉ có thể là một chút mầm tình trong trái tim hoặc sự hòa hợp về thể xác. Cuộc đời gã là cả một sự bất hạnh chất đầy... đưa đẩy gã tới bên bờ hại người khác giống gã... Đúng, Paul là kẻ sai trái... nhưng trách gã... liệu có nên chăng?

Đêm nay tôi ngủ rất ngon, khi mục đích của mình đạt được tôi thường an giấc.

Tôi biết Quang Hạo vẫn còn ở dưới chờ đợi, tôi cũng biết hắn sẽ nghĩ gì khi thấy Paul không trở ra. Tôi bật cười, đó là kế hoạch của tôi mà! Nói cho cùng, từ đầu đến cuối, Quang Hạo vẫn mắc vào cái lưới mà tôi giăng ra!

—————Quang Hạo—————

Bây giờ sáng, gã trai với một bên mắt bầm tím mới rời nhà em. Tôi chẳng còn đủ bình tĩnh mà chạy đến nện cho gã một trận nữa! Lòng tôi bây giờ đau như dao cắt! Đau như hàng vạn mũi tên xuyên qua vậy! Cô gái của tôi! Thanh Diên của tôi... đã...

Thất vọng. Sự thất vọng tràn ngập trong tôi.

Tôi biết mình chẳng phải kẻ đứng đắn, chẳng có tư cách gì để đòi hỏi ở em...

Nhưng tôi cứ ngỡ... cứ ngỡ...

Đau đớn quá... đau quá...

Có gì đó làm ẩm má tôi, tôi đưa tay chạm vào và thấy đó là một thứ chất lỏng trong suốt, nóng hổi, vị mặn... Nước mắt... Tôi... đang khóc vì em sao??

—————Thanh Diên—————

Tôi biết lần này do quá đau đớn, Quang Hạo sẽ khó lòng mò đến chỗ tôi như những lần trước. Vì vậy nên “cọc dành đi tìm trâu” thôi.

Điều bất ngờ là khi tôi sửa soạn bước xuống khỏi tòa chung cư, tôi gặp hắn, đỗ xe ngay trước mặt tôi, quàng thâm quanh mắt, khuôn mặt tiêu tụy. Lần đầu bị thất tình nên nhìn hắn suy sụp ghê quá!

- Tôi đến...- hắn ngập ngừng nói, đưa ra trước mắt tôi cuốn sách. Không cần hắn nói, tôi cũng hiểu cái lí do “trả sách” của hắn. Thật lạnh lùng, tôi giật lấy cuốn sách từ tay hắn rồi bước thẳng, không thèm ngoái lại đến nửa lần. Lạ thay, Quang Hạo không hề đuổi theo, hắn cứ đứng lặng thinh nhìn tôi bước đi, rồi xa khỏi hắn. Giác quan thứ sáu như mách bảo tôi rằng con mồi sắp tuột khỏi tay mình, tôi dừng lại, nhắc mình hãy bước về chỗ hắn. Đôi mắt Quang Hạo ngỡ ngàng nhìn tôi, như thể rằng hắn không ngờ rằng tôi sẽ hành động như thế, trời ạ, chính tôi còn chẳng ngờ nữa là hắn. Tôi thở dài rồi cố nặn ra một nụ cười thân thiện, đưa tay về phía hắn:

- Những việc trước kia hãy xí xóa hết đi. Chúng ta hãy là bạn!

Hàng mi dày của hắn chớp chớp. Quang Hạo dường như đang bờ ngõ, pha cả chút bối rối. Cuối cùng, hắn cũng bắt tay tôi. Tôi cười mạnh hơn khiến hắn thấy thoải mái, tâm trạng của hắn thay đổi như chong chóng, Quang Hạo lập tức đề nghị:

- Tôi chở em đi làm nhé?

- Tôi làm chiều.- tôi trả lời.

- Vậy em đang định đi đâu vậy?

- Làm thám tử.- tôi cười bí hiểm.- anh muốn tham gia không?

Hắn tất nhiên háo hức gật đầu.

—Quang Hạo—

Cô ấy nói tôi hãy mang xe đi gửi và chúng tôi sẽ đi xe buýt. Tôi hơi ngần ngại một chút. Xe buýt ư? Cả đời tôi chưa đi xe buýt bao giờ...

- Hãy tin tôi. - cô ấy nói, ánh mắt hồn nhiên, đưa bàn tay của mình ra cho tôi nắm. Còn tôi, như trứng bùa, nắm lấy bàn tay cô ấy...

- Đầu tiên.- Thanh Diên hắng giọng- chúng ta cần thay quần áo.

Tôi ngó cô ấy trừng trừng. Thay quần áo? Nghĩa là sao? Phải chăng cô ấy định... Đường như hiểu được những gì trong đầu tôi, cô ấy lườm tôi một cái sắc lẹm rồi giải thích:

- Chúng ta đang đi làm thám tử!- Thanh Diên nhắc lại cho tôi nhớ.- không thể diện bộ đồ này được!- rồi cô ấy ném cho tôi một bộ đồ khá lạ lùng, một áo sơ mi trắng có viền caro ở cổ, một quần màu xám. Tôi nhìn đi nhìn lại chúng và thấy thế nào cũng giống... đồng phục học sinh!

- Thay nhanh đi!- cô ấy giục, bước ra khỏi xe cho tôi thay đồ, còn mình thì cởi áo choàng dày xụ, để lộ ra rõ ràng một bộ đồng phục nữ sinh với váy xếp li, áo cổ bèo, áo khoác ngắn bên ngoài. Thấy tôi vẫn trừng mắt sững sờ, Thanh Diên đe dọa:

- Hay để tôi đi một mình nha.

Tôi vội vàng lắc đầu, nhanh chóng thay bộ đồ cô ấy giao cho, một loáng là đã ổn thỏa. Bước ra khỏi xe, Thanh Diên nhìn tôi không chớp mắt rồi nở một nụ cười như nắng ấm:

- Trông anh bảnh thật đấy!

Lời cô ấy khen làm tôi ngượng đỏ mặt. Trời ạ, bình thường tôi có như thế này đâu!! Rồi cô ấy lấy từ trong túi ra một chiếc áo khoác đồng màu với quần, giúp tôi mặc. Tiếp theo thì chòng qua vai tôi một chiếc túi quai chéo đựng sách vở.

- Xong.- Thanh Diên sung sướng khi ngắm nhìn thành quả của mình – là tôi.- y chang một nam sinh cấp ba! Trông anh vậy mà trẻ phết đó nhỉ?

Tôi giật mình, quay mặt đi, lòng rào rào nơm nớp lo sợ... Thanh Diên mà biết tuổi của tôi thì...

Mãi mê với suy nghĩ riêng, khi tôi quay ra nhìn thì Thanh Diên đã thay ình một bộ tóc ngắn đến cằm, cô cào cào mớ tóc mới của mình như một chú nhóc nghịch ngợm, hỏi tôi:

- Thấy thế nào? Giống nữ sinh trung học rồi chứ?

Tôi gật gật, sung sướng nhìn nét mới của cô. Trông khác quá, Thanh Diên giờ đây nhìn nhí nhảnh đến lạ kì!

Xe buýt đỗ xịch lại trước mặt chúng tôi, cô vội vã kéo tay tôi lên xe, chọn cho cả hai ghế cuối cùng rồi thoải mái buôn chuyện với những học sinh ngồi bên cạnh như quen thân nhau từ lâu lắm. Tôi ngỡ ngàng nhìn “Thanh Diên-mới”, cô gái của tôi ngày nào cũng đem đến cho tôi những bất ngờ!!

- Giới thiệu đi chứ Thanh Diên. – nữ sinh ngồi kế thì thào vào tai cô. Thanh Diên quay sang tôi, mỉm cười gian manh rồi trả lời:

- Em trai tớ.

Cô gái đó mỉm cười lạ lùng, cặp lông mày lá liễu giãn ra, làn môi chỉ hơi mỉm, cái mũi thanh tú hơi chun lại... Rõ ràng là cô ta biết bí mật nào đó mà tôi không hay.

Thanh Diên thoải mái quàng tay qua vai tôi, tiếp tục nói như thật:

- Em sinh đôi đó! Trước nó học trường nam sinh, hôm nay sang trường mình tham quan!

Cô nàng kia gật gật đầu tỏ ý hiểu, vuốt tóc một cái thật điệu đà, vẫy tay với tôi cứ như tôi ngồi ở xa lắm rồi mỉm cười e lệ:

- Chào cậu, mình là bạn Thanh Diên. Mình là...

Chẳng để cô ta nói hết câu, tôi chả vờ ho dữ dội đánh trống lảng. Đời này việc khó nhất đối với tôi là nhớ tên người. Vả lại, ai cần biết tên cô ta làm gì cơ chứ?

Thanh Diên vỗ vỗ lên lưng tôi xoa dịu cơn ho. Còn cô nàng kia thì ríu rít tíu mù lên như tôi sắp chết đến nơi vậy. Thanh Diên nói với cô nàng:

- Cậu yên tâm! Em tớ sức khỏe hơi yếu, ho là chuyện bình thường mà. Không cần cuống lên đâu.

Cô nàng đó chấm chấm những giọt nước mắt đang chảy ra từ mắt mình vì thương cảm, nói với giọng nghẹn mũi bởi xúc động:

- Khổ thật, đời này cứ ai đẹp trai là lại có bệnh... Ông trời có cho không ai bao giờ... Chỉ tiếc là nát một đời hoa... hix hix...

Tôi giận phùng phùng, sắp lên tiếng chính đồn cô nàng tới nơi nhưng cố kìm lại, quay sang nhìn biểu hiện của Thanh Diên. Cô ấy đang cố NÉN cười!!!!

- Chẳng có gì đáng cười cả!- tôi bực mình khoanh tay, chẳng thèm giả dờ ho hắng nữa.

- Thôi đừng giận mà...- một giọng ngọt ngào cất lên, một bàn tay vuốt má tôi an ủi, tôi mỉm lòng, nghĩ rằng cuối cùng Thanh Diên cũng phải dịu dàng với mình. Sung sướng, tôi quay sang định nói vài lời thì chết khiếp. Không phải Thanh Diên! Chính là cô gái kia!!! Tại sao cô ta lại có thể sỗ sàng đến thế??? Cho dù... ừ thì đúng là cô ta xinh đẹp thật, nhưng mà chẳng hiểu sao một vùng mắt lại đánh phấn khá đậm... như là muốn che vết gì đó... Lạ lùng thật...

Thanh Diên phát một cái vào tay cô gái, cười vui:

- Buông tha cho nó đi! Nó mà biết cậu là cái thể loại gì chắc nó chết ngất!!

Tôi ngỡ ngác. Ý Thanh Diên là gì? Cô gái kia thực ra là “thể loại” gì?

- Chúng ta đã từng gặp nhau rồi.- cô gái đó cười lém lỉnh, nháy mắt với tôi. Bất chợt tôi thấy lạnh sống lưng. Thực ra đây không phải lần đầu tiên tôi bị tấn công bởi con gái, nhưng mà lần này chẳng hiểu sao cứ thấy rung mình? Phải chăng cô gái này đẹp quá đỗi? Đẹp thì đẹp đó, nhưng mà người đẹp thì đầy rẫy ra đó! Cô ta nghĩ mình đặc biệt lắm chắc? Hừ, lại thêm một nàng bị hoang tưởng!

- Xin giới thiệu...- Thanh Diên hắng giọng thích thú, ra vẻ trịnh trọng- đây là bạn thân của chị. Tên là Paul!!!!

—————-Thanh Diên—————

Anh ta ngó Paul sững sốt. PHải gọi là cực kì sững sốt mới đúng!!!!

Hình như Quang Hạo giờ đã nhận ra Paul!

Chưa chắc là anh ta có khả năng hoàn hồn được!

Paul – bạn thân của tôi.

Paul – một ca sĩ thần tượng nổi tiếng vì vẻ đẹp nam tính.

Paul – chàng trai tối qua đã diễn kịch tình cảm với tôi.

Paul – cô nàng đồng đánh đang ngồi cạnh tôi giây phút này...

Nếu bây giờ Quang Hạo đang uống nước, tôi xin đảm bảo rằng anh ta sẽ phun ngay cốc nước xa được 3m là ít.

Nhưng vì Quang Hạo chẳng có cốc nước nào để nuốt cho trôi cái tin sock như điện giật ấy nên giờ anh ta cứ ngồi đó, cứng đờ không cựa quậy nổi. Chẹp.

Phải đến một lúc sau Quang Hạo mới lấy lại bình tĩnh, hình như nhận ra cái kiểu ngó người khác trừng trừng của mình hơi khiếm nhã nên bây giờ anh ta cụp mắt xuống, coi bộ trong đầu có vẻ mông lung lắm. Dám chắc có rất nhiều câu anh ta muốn hỏi nhưng rồi lại thôi.

Tôi giờ phút ấy chẳng hiểu sao không thể nén cười, bật ra những tiếng hình hích nho nhỏ. Quang Hạo ngó tôi chăm chăm cho đến khi xe buýt dừng lại, tất cả cùng xuống xe. Anh ta lúng túng khi dòng người chen lấn sắp nhấn chìm anh ta tới nơi, tôi phải vội vàng túm lấy tay Quang Hạo kéo lên phía cửa, nếu không chắc chúng tôi sẽ phải xuống ở trạm sau mất!

Nhìn Quang Hạo như đứa trẻ ngày đầu tiên đi học, anh ta ngỡ ngàng ngó cổng trường cấp ba trong bối rối, rồi mở miệng nhận xét một câu:

- Trường học... là thế này sao?

- Anh...- tôi nghi hoặc- anh chưa đến trường học bao giờ à?

Quang Hạo giật mình, tránh né ánh mắt của tôi, quay đầu đi phương khác:

- Vậy... chúng ta làm gì ở đây?

- Học hành.- tôi hứng thú trả lời hẳn.

- Nghĩa là sao?

Tôi vừa đi tới lớp, vừa giảng giải cho Quang Hạo hiểu:

- Tôi đi học thay ột tiểu thư nhà giàu, cô ta bận bịu ăn chơi nên không đi học được.

- Cô và cô ta có ngoại hình giống nhau sao?

- Giống chứ!- tôi cười- giống nhau như đúc luôn!- tôi tiếp tục khẳng định trong sự ngỡ ngàng của hẳn. Phải rồi, hẳn không hiểu là đúng thôi.

- Cô ta... là ai?

Tôi nháy mắt, đưa tay lên môi suýt một cái:

- Bí mật!

Paul bên cạnh khúc khích cười, mái tóc giả dài mộng mơ của gã bay nhẹ nhè nhẹ trong làn gió, cuốn theo biết bao trái tim các chàng trai gần đó bay cao...

Quang Hạo khá khó khăn trong việc che giấu sự ghê rợn đối với Paul. Anh ta không phải là kẻ hay thương người và cũng chẳng có chút gì đồng cảm trong việc của Paul. Nói cho cùng, đại gia thường là những kẻ khắc nghiệt và lạnh lùng, chẳng khi nào bỏ lòng thương hại hoặc tiền của mình ra mà không được một món hời nhận về. Quang Hạo lại chính là một đại gia! Nhưng đáng tiếc, Paul lại không phải là kiểu nữ, hẳn chỉ là kiểu nam mà thôi.

Buổi hôm nay tôi không vào lớp học, chỉ điểm danh cho có mặt rồi kêu bệnh đến phòng y tế, Paul cười gian xảo khi tôi ôm bụng giả dờ rời lớp.

Bước ra đến ngoài, Quang Hạo đang đợi tôi trên ghế đá, hẳn gỡ mấy cuốn sách trong túi xách tôi đưa, lật giở từng trang trong lạ lẫm. Tôi dám chắc hẳn chưa động tới chúng bao giờ! Lạ kì chưa?

Tôi xuất hiện thật bất ngờ, kéo tay hẳn đi theo mình nhanh chóng, không quên cười rạng rỡ, gió thổi lớn làm mái tóc ngắn của tôi bay lên, hòa vào ánh nắng mặt trời ấm áp chói chói...

-Quang Hạo-

Tôi ngỡ người, như kẻ trúng bùa, tay chân luyễn quýnh bước trong vô thức theo em...

Giữa hai hàng cây rợp bóng mát, em bước nhẹ nhàng, khuôn mặt ngẩng cao, nhắm mắt, hít vào đầy lồng ngực không khí yên bình, có hương ngan ngát thơm của cỏ. Khi Thanh Diên mở mắt, đôi mắt sâu như đại dương của em như hút lấy hồn tôi...

Thanh Diên ngồi xuống thảm cỏ, ngắt vài nhánh và bắt đầu bện thành một chiếc vòng nhỏ, em đeo vào tay tôi, cười như ánh sao.

- Đẹp chứ?- Em hỏi, đôi mắt chớp chớp mong đợi câu trả lời. Tôi nhìn chiếc vòng tươi màu xanh tràn trề sức sống, nghĩ đến ngày nó sẽ héo khô chẳng khác gì món rác bụi vớ vẩn.

- Rất đẹp.- tôi nói, ngón tay lướt theo đường nét chiếc vòng cỏ. Em bật cười:

- Nhưng rồi nó sẽ khô héo tàn lụi mà thôi...

Tôi nhìn em chăm chăm. Thanh Diên có cùng suy nghĩ với tôi sao? Thấy tôi nhìn, em thoát ra khỏi suy nghĩ trầm lắng của mình, ban phát cho tôi một nụ cười gượng khác thường, rồi đôi mắt lại hướng về phương

xa, một phương trời xa xăm lắm... Ngồi với em dưới gốc cây mà tôi cứ ngỡ cả hai đang trên bãi biển, khi đó cô gái của tôi buồn bã hướng về phía mặt trời lặn...

Thanh Diên giờ đây cũng có biểu hiện như thế...

Hôm đó khi về nhà, tôi nghĩ mãi về ánh mắt của em, không để ý khi cô em gái tinh quái chớp lấy vai mình hù dọa. Nó cười tươi, ngồi phịch xuống chiếc ghế bành đối diện tôi:

- Anh đang nghĩ đến chuyện gì thế?

Vậy là tôi vui thích kể về Thanh Diên cho con bé nghe, ban đầu nó nghe một cách hứng thú, nhưng dần dà, cặp lông mày của một cô nhóc mới học cấp hai của nó nhíu lại:

- Cô ta lôi đầu ra bộ đồng phục cho anh mặc? Cô ta có sẵn đến vậy sao?

Tôi cứng người vì câu nói của nó. Đúng vậy, tại sao lại có bộ đồng phục sẵn sàng đến vậy khi tôi xuất hiện? Lại còn vừa với tôi như in nữa chứ?

- Cô ta đã chuẩn bị từ trước!- nó cười khẩy, khẳng định một cách chắc chắn.- Còn nữa!- con bé ngồi thẳng dậy trên ghế, phấn khích, nhìn vào tôi ánh mắt trêu ghẹo- ông anh của em ngây thơ quá! Tại sao mới tới hôm trước cô ta hôn gã đồng tính kia? Lí do gì cô ta làm thế? Chẳng phải là để diễn cho anh xem đó hay sao???

Như có một tiếng sét đánh ngang tai. Tôi không suy nghĩ gì nổi cho giây phút này. Em gái tôi đứng dậy, hươ bàn tay trước mặt tôi như thú vị lắm khi tôi bị ngây dại như thế. Nó cười đắc thắng, con bé thông minh ấy rời phòng tôi, trước khi bước ra ngoài, nó ném lại cho tôi một câu nói:

- Anh mắc lưới rồi! Chú cá ngây thơ giàu sụ à!

4. Chương 4

—Thanh Diên—

Chẳng hiểu sao tối nay tôi cứ hắt xì hơi liên tiếp, chắc có kẻ nào đang nói xấu tôi đây. Bực dọc, tôi rời khỏi chăn ấm nệm êm tới bếp lấy khăn giấy, ước chừng đêm nay cứ sổ mũi hắt xì thế này chắc sẽ tốn cả hộp.

Cầm tập hồ sơ về gia đình Quang Hạo gỡ đi gỡ lại suy nghĩ, tôi cảm giác chẳng an tâm tí nào về cô nhóc em gái anh ta. Khuôn mặt con bé có vẻ non nớt, đôi mắt nó bị hàng lông mi dày rậm che khuất, không nhìn rõ, cảm giác khá kỳ lạ khiến con bé trông như một chú nai vàng ngơ ngác vừa bước từ khu rừng trong truyện cổ tích ra thế giới hiện thực. Nhưng có thể nào, tôi cũng có điểm chẳng lành về con nhóc đó, cứ có cảm giác như nó sẽ phá hỏng chuyện của tôi vậy. Giác quan thứ sáu chẳng?

Nhìn hồ sơ về Quang Hạo. Tôi thắc mắc vì biết rất ít về anh ta, chỉ có vài thứ như sở thích, sở ghét, cách làm việc, thành tích,... tuyệt đối không hề có những thứ cơ bản như ngày sinh, nơi sinh, nhóm máu. Tại sao vậy nhỉ ??

Ôi thôi, cái đầu của tôi đang nóng dần lên. Tình hình là tôi bị cảm cúm rồi...

Tôi chán nản vứt tập hồ sơ đó xuống bàn, nằm co ro hơn giữa đống chăn bạt ngàn. Ôm rồi, tốt nhất là không nên nghĩ về con-nhóc-mang-dáng-dấp-nguy-hiểm và anh trai con nhóc đó nữa! Nếu không chắc sáng mai tôi sẽ miễn đi học thay cho cô nàng tiểu thư giàu kẻch sù kia mất!

Nốc thuốc cúm xong, tôi cố nhắm mắt cho giấc ngủ đến mau. Trong giấc mơ, cái mỉm cười đầy dịu dàng của cô nhóc em gái Quang Hạo chợt tinh quái đến kì lạ...

—Quang Hạo—

Tôi hẹn gặp Paul.

Tôi đâu thể hỏi thẳng trực tiếp Thanh Diên được. Em là một cô gái đa kiểu dáng đến thế, tôi nghĩ em đủ thông minh để lấp liếm điều thắc mắc trong lòng tôi bằng một câu giải thích đối trá hợp lí nhất.

Paul khi đó đang ngồi trước bàn trang điểm, các nhân viên đang tắt bật túi bụi phục vụ anh ta vì sắp đến giờ diễn quảng cáo tới nơi. Lúc này trông anh ta chỉ như một mỹ nam thuần túy, không có vẻ gì của mỹ nữ như hôm tôi gặp ở trường học cả.

Nhìn thấy tôi, mắt Paul sáng lên nhưng vẫn kìm lại, bảo các nhân viên đi chỗ khác bằng giọng quát tháo đích thực của một siêu sao cỡ bự. Khi phòng chờ chỉ còn mình tôi và gã, Paul bắt đầu giở lại thói yếu điệu ông ọ của mình:

- Anh tìm em vì nhớ em à?- đôi mắt đẹp của gã chớp chớp.

- Cũng... không hẳn.- tôi cười nhả nhận, tôi đang định moi thông tin từ gã mà, đâu thể khiếm nhã được.

- Vậy là vì Thanh Diên sao?- giọng nói của Paul có phần phụng phịu. Tôi gật đầu nhẹ, gã thở dài ngao ngán, nâng chén trà lên nhấp ngụm nhỏ, rồi mở lời tiếp.- anh nói đi.

- Thanh Diên... yêu anh sao?

- Không.- Paul thản nhiên lắc đầu.

- Vậy tại sao tối hôm ấy...

- Cô ấy là bạn thân của tôi.- Paul bắt đầu giảng giải.- Bạn trai tôi...- khi nói những lời này, gã không hề ngập ngừng khiến tôi phải thấy ngại ngùng trước từ “bạn trai” phát ra tự nhiên đến như thế.- ... có người đàn ông khác, nên tôi nhờ cô ấy diễn kịch cùng để hắn thấy rằng hắn đâu phải kẻ “đá” tôi, mà là tôi “đá” hắn.

Tôi gật gật đầu ra chiều hiểu. Rồi sau cùng qua vài lời dông dài nữa, tôi mới nhắc đến bộ đồng phục. Paul cười:

- Thanh Diên luôn mang theo một bộ đồng phục nam sinh, nó thuộc về tôi.- Paul nháy mắt- thì anh biết đó, tôi thỉnh thoảng cũng thích trở thành con trai, lúc đó sẽ cool hơn.

- Ồ...- tôi hờ hững. Không quan tâm đến sở thích kì quái của gã mấy. Tôi chỉ cần biết về điều mình thắc mắc là được rồi.

Rời nơi quay quảng cáo của Paul, tôi vào trong ô tô, sung sướng khi điều nghi ngờ của con bé được giải đáp, liền gọi ngay cho em gái mình, thích thú kể cho nó toàn bộ câu trả lời.

Đáp lại tôi là tiếng cười khúc khích của nó trong điện thoại.

- Em chẳng hiểu sao đến giờ anh vẫn tồn tại trên thương trường nổi khi ngây thơ đến như thế.- giọng nó thích thú, có vẻ giấu cợt vốn thường có.

- Sao?

- Paul chẳng phải là một người trong giới nghệ sĩ sao? Vậy mà anh lại đi hỏi anh ta vì nghĩ rằng anh ta sẽ dễ lộ sơ hở hơn Thanh Diên? Ôi ông anh khốn khổ của em, anh nghĩ các nghệ sĩ dễ dàng leo lên vị trí đó lắm hay sao???

Nó cười thêm vài tiếng nho nhỏ nữa rồi chào tạm biệt tôi. Cúp máy.

Vậy rút cục lời Paul nói là sự thật hay không????

——Thanh Diên——

Quang Hạo gọi điện cho tôi, rủ tôi đi bơi cùng hắn. Bơi ư? Tôi lấy vài lí do bận việc và từ chối.

Bể bơi và bikini chỉ dành cho những kiểu nữ thực thụ, còn tôi, tiếc thay lại là một kiểu nữ giả mạo.

Có thể khi yêu nhau, người ta sẽ nói :” anh yêu tất cả những gì thuộc về em!” nhưng sự thật là con người thì ai cũng yêu chuộng cái đẹp. Tốt nhất nên là một con người xinh đẹp và thú vị trước con cá mà mình định cho vào lưới. Nếu không sẽ dễ bị con cá đó cắn đứt lưới mà bơi đi không ngoảnh đầu lại.

——Quang Hạo——

Em gái tôi rũ mái tóc ướt của nó bằng chiếc khăn bông trắng rồi ngồi xuống ghế. Trên thành bể bơi, trông nó nổi bật nhất trong số các cô gái cho dù mới học cấp hai. Những ngón tay được chăm sóc kĩ lưỡng với

những cái móng gấn hạt sáng lấp lánh của nó bám lẹ lẹ trên phím điện thoại, con bé đang nhắn tin cho ai đó. Nhấn xong, nó đặt chiếc điện thoại đồ sành điệu của mình xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nhấp một ngụm cocktail, dùng chiếc ô nhỏ xíu trong li xoay xoay mấy viên đá trong suốt.

- Không bơi nữa sao?- tôi ngồi xuống bên cạnh, hỏi nó.

- Có chứ.- con bé cười mỉm, đưa tay lên rũ mái tóc ướt ra phía sau, những lọn tóc của nó nhỏ tí tách những giọt nước pha lê xuống người. Con bé lại càng quyến rũ hơn. Thấy ánh mắt của những thằng đàn ông trong bể bơi nhìn nó, tôi bực mình lấy chiếc khăn lớn đắp lên người Minh Khiết. Con bé phẩy chiếc khăn xuống, nháy mắt:

- Biểu hiện của em là có mục đích cả đó anh à.

Dứt lời, nó đứng dậy, lại gần một thằng nhóc trông có vẻ bằng tuổi vừa bơi về đích, rồi ngồi xuống thành bể, đôi mắt sáng lên niềm ngưỡng mộ:

- Whoa... cậu bơi giỏi quá! – Có thể thấy thằng nhóc đang rà cặp mắt của mình dọc thân hình Minh Khiết và dừng lại ở đôi chân đang trải dài trắng nõn. Tôi sôi máu, con bé đang định làm gì vậy hả? Nhưng chợt nhớ ra rằng nó vừa bảo nó “có mục đích cả” nên kìm nén lại. Bước mạnh bạo lên bậc nhảy cầu 7m rồi dứt khoát nhảy tùm xuống. Ngập mình trong làn nước sâu, tâm trí tôi dần bình tĩnh lại...

Về đến nhà, như biết chắc chắn rằng tôi sẽ hỏi chuyện ở bể bơi, con bé tự động nói trước:

- Em đang chờ con cá đó.

- Hừ, em thích nó đến thế cơ à?

- Không. Em chỉ là đang cá cược.

- Có cần thiết phải như vậy không?

- Không phải là cần hay không cần. Vì em thích thế!- nụ cười của nó nở ra có phần lạ lẫm.

- ừm.- tôi kết luận ngắn gọn, cũng chẳng muốn xen vào chuyện của nó nữa. Em gái tôi đã lớn tự khi nào...

Thanh Diên

Tiếng chuông gió lanh canh kêu khi một cơn gió thoảng qua, thổi luồng khí se lạnh vào trong căn phòng nhỏ. Tôi lại gần, nhìn ngắm dòng chữ treo trên chiếc chuông nhỏ của mình. Nó hơi rung đưa, khẽ xao động phát ra những tiếng nho nhỏ rồi lại im lặng bình yên ngỡ như ảo giác.

Mỗi khi nghe tiếng chuông gió, hình ảnh anh lại tràn về ngập đầy tâm trí tôi không sao kìm chế nổi. Câu nói của anh ngày ấy dội về trong tim tôi từ một miền xa lắm...

- Đừng lo lắng. Anh sẽ bảo vệ em.

Và khi ấy, thân hình to lớn đầy chổ che của anh đưa ra chắn trước tôi, ngăn cản những ánh nhìn thù địch và những vũ khí đang châu chực cướp đi sinh mạng tôi... Ánh mắt anh cương nghị rắn rỏi, không chút sợ hãi nhìn vào đám côn đồ vây quanh mình. Còn tôi... chỉ còn biết nép sau anh đầy sợ hãi, thẳng thốt đến mức nước mắt không rơi nổi, đôi mắt cứ vậy mở to, chỉ mong sao tất cả chỉ là một ác mộng đơn thuần... Nhưng không... sự thực đã hiện ra đầy tàn nhẫn...

- Anh ơi... – tôi trở về với hiện tại, tiếng nói thì trào theo làn gió, nhẹ bẫng bay vút lên trời cao-... anh có lạnh lắm không...?

Quang Hạo

Mỗi con người đều có một góc kí ức riêng nhuộm màu phai pha. Lần đầu tiên yêu một người con gái, tôi nhớ mình đã háo hức vẽ tặng người ấy một bức tranh. Dưới nét vẽ bằng tình yêu của tôi, nàng hiện ra đẹp huyền ảo vô ngần khiến chính nàng còn thốt lên rằng mình không đẹp như thế, rằng cô kia có cái nhìn xa xăm hút hồn hơn nàng. Tôi chỉ cười lắc đầu nói rằng mình vẽ nàng chứ không ai khác, thâm tâm tự nhận thấy rõ ánh nhìn đó không thuộc về nàng...

Nhưng ngày hôm ấy, khi Thanh Diên ngồi bên tôi, đôi mắt em đong đầy cảm xúc, tôi đã tìm thấy cô gái đích thực trong bức tranh mình vẽ năm nào. Chính em! Chính em là người con gái mà tôi đã mơ ước bấy lâu. Ánh nhìn của em còn có gì sâu thẳm hơn cả nét vẽ của tôi, em cuốn tôi cùng tới một nơi xa lạ lắm, nơi đấy, cho dù có tôi đi cùng, em vẫn trở trối bơ vơ đến không tả... Em co ro trong thế giới biệt lập bị bao bọc bởi khối kính vô hình trong suốt khiến tôi chỉ có thể đứng nhìn em cô độc... Nỗi cô đơn của em lúc nào cũng trào ra ngoài cái nhìn... Tại sao cô gái của tôi lại buồn đến thế...?

———Thanh Diên———

Tôi đã mơ. Một giấc mơ hạnh phúc khi có anh bên cạnh. Tôi mơ về quá khứ, về tháng ngày nắm tay anh dạo bãi biển cát ấm, về những buổi thủ thỉ tiếng anh bên tai dưới dàn cây leo đẹp mơ màng, về khoảnh khắc anh cõng tôi trên lưng và nói chuyện tương lai, về những đứa con chúng tôi sẽ có, về tương lai của chúng,... Rồi khi tôi mở mắt... anh chẳng còn ở bên nữa cười với tôi như ngày trước, chẳng còn tiếng cười thân thuộc ấm áp dịu dàng, rót thẳng mật ngọt vào trái tim không tì vết của tôi... Khi tôi tỉnh dậy... tôi nhận ra anh chỉ còn là hư ảo... anh sẽ chẳng bao giờ trở về từ cõi xa xăm ấy...

- Đừng bỏ em lại...- ngày ấy tôi đã nói với anh trong nước mắt, đôi tay run rẩy níu kéo anh, nước mắt tôi rơi lã chã xuống tấm áo anh ướt đầm. Anh chạm bàn tay vào má tôi, máu trên tay anh làm đỏ tóc tôi.

- Em xin anh...- không khí lạnh cóng đang cắt xẻ trái tim tôi hay nó đang tự vỡ vụn? Máu anh vẫn tiếp tục chảy ngày càng nhiều hơn...

- Em nhìn kìa...- anh chỉ tay lên ngôi sao duy nhất trong bầu trời đêm...- anh sẽ là vì sao đó.- anh nhoen miệng cười, cổ truyền sự ấm áp từ mình sang tôi trong vô vọng.

- Không... không...- tôi lắc đầu, nước mắt rơi và rơi.- anh đừng bỏ em, em xin anh... đừng bỏ em...

Giây phút cuối, nước từ khóe mắt anh chảy ra:

- Anh xin lỗi...

Mắt anh nhắm nghiền, bàn tay to lớn trượt khỏi tay tôi... Thân thể anh lạnh cóng, máu ngừng lênh láng ra nền...

———Quang Hạo———

Đã năm ngày liền Thanh Diên không nhận điện thoại. Tôi lo lắng tới công ti thì họ bảo Thanh Diên đi nghỉ phép, tới nhà thì cửa im ỉm khóa. Rồi cuộc em đã đi đâu?

Di động reo liên hồi, không phải tên em.

- Chuyện gì vậy?

- Anh đang ở đâu?- Tiếng Minh Khiết lo lắng, giọng nó dường như sắp vỡ òa.

- Sao?

- Cứu em...- con bé đang khóc rồi kêu thất thanh. Tín hiệu tắt phụt. Một tiếng tút dài ngân vang như tới từ nơi xa lắm.

Tôi ngồi bật dậy, kích hoạt chế độ định vị nơi con bé đang ở được cài đặt trên di động Minh Khiết rồi vào ngay xe, phóng thẳng tới đó.

Quãng đường không xa, tôi nhấn ga mạnh, ô tô phi như bay trên đường, mọi thứ vụt qua trong chớp lát cho tới khi nhà kho hoang vắng đó hiện ra trước mắt tôi.

Trời tối như hũ nút, xung quanh vang lên tiếng rì rào của bãi cỏ cao um tùm và tiếng của những con côn trùng kêu da diết như cảnh báo sự nguy hiểm đang cận kề. Tôi bước những bước thật nhẹ nhưng đám lá khô vẫn rào rào dưới chân. Đồng phê liệu hoen gỉ chất đầy trên lối vào nhà kho. Không một nơi nào phát ra ánh sáng, chỉ lấp loáng ánh đèn loang lổ hắt ra từ cửa sổ có mấy cái bóng đen ngự trên tường. Tôi tiến lại gần hơn, mắt đã dần quen với bóng tối, khẽ khàng tới gần cửa sổ và nhìn vào trong.

Minh Khiết hai tay bị trói trên ghế, miệng em bị dán băng dính, đôi mắt ngấn nước sợ hãi nhìn những tên bịt mặt cầm những chiếc gậy dài như gậy bóng chày. Chúng bàn tính kế hoạch nếu có tôi đến sẽ xử trí ra

sao, tổng tiền gia đình tôi như thế nào. Lắng nghe câu chuyện của chúng, Minh Khiết của tôi sợ hãi, đau đớn ngã đầu vào thành ghế, để lộ ra mảng da bên má trái xước hoen máu, nước mắt em lăn dài những giọt to như hạt ngọc trong suốt,...

Rút khẩu súng trong áo ra, ngắm bắn từ phía cửa sổ trúng ba tên. Những tên còn lại vội vã lẩn tránh sau đồ vật, tôi xông vào, cầm thanh sắt hoen gỉ vừa lượm ngoài bãi trống đấu với chúng. Những cái gây lao về phía tôi tới tấp, Minh Khiết đang hoảng hồn, mở to mắt em nhìn tôi, cố gắng thoát khỏi dây trói nhưng không thể, mái tóc em rối bù, ướt nhèm bởi nước mắt.

Bỗng tiếng còi rú của cảnh sát vang lên, bọn bắt cóc vội vã diu đồng đội chạy trốn. Tôi lao tới cởi trói cho Minh Khiết. Em ôm chặt lấy tôi, tiếp tục để nước mắt mình thấm nhuần chiếc áo tôi đang mặc. Vòng tay em siết chặt rồi vội vã buông ra, lo lắng hỏi về những vết thương của tôi rồi thẳng thốt nhận ra môi tôi sứt máu, em dường như không hề để ý tới vết thương của chính mình mà chỉ hét lên gọi nhân viên y tế tới giúp tôi. Bây giờ, khu nhà kho hoang vắng đã tràn ngập ánh đèn và xe của cảnh sát cùng bác sĩ cấp cứu, chúng tôi được họ đưa lên xe. Trong suốt quãng thời gian tới bệnh viện, Minh Khiết nắm chặt tay tôi không rời, đầu em ngả lên vai tôi đầy tin tưởng. Đường dài và Minh Khiết thì đã quá mệt, đáng vẻ em dường như sắp ngủ đến nơi nhưng vẫn không chịu nhắm mắt nghỉ ngơi cho dù tôi đã khuyên thế nào đi nữa, em mỉm cười, chạm tay vào má tôi, vẻ mặt an tâm vui mừng:

- May là anh không bị thương nặng...

5. Chương 5

- Anh không sao mà.- tôi trấn an Minh Khiết, cố tỏ ra mình không hề đau nhưng thực ra tôi nghĩ xương sườn mình đã gãy...

Minh Khiết ngắm tôi chăm chú như sợ rằng sẽ để lỡ mất vết thương nào mà em không biết rồi khẽ khàng ôm tôi nhẹ nhàng, nước mắt em lăn nhẹ:

- Cảm tạ ông trời...

Có một điều gì đó thật lạ lẫm phát tán trong tâm tư tôi... Theo bản năng, tôi bất chợt phản ứng, đẩy Minh Khiết ra. Em bất ngờ nhìn tôi:

- Anh đau chỗ nào sao?

Bối rối, tôi quay mặt đi, không dám nhìn vào em, nói dối:

- ừ. Chỗ em vừa chạm vào anh bị thương...

- Em xin lỗi.- Minh Khiết hốt hoảng.- anh để em xem...

Những ngón tay nhỏ nhắn của em đưa ra nhưng tôi vội lẩn tránh:

- Thôi. Tới bệnh viện đến nơi rồi. Bác sĩ sẽ giúp...

Tay em buông thõng đầy thất vọng, Minh Khiết gạt đầu nhẹ rồi rời ánh mắt ra ngoài cửa kính xe, để tâm trí mình chìm vào suy nghĩ. Có lẽ em đang băn khoăn vì phản ứng của tôi... hay cũng có thể em đang nghĩ tới thằng nhóc ở bể bơi hôm nọ!

Giây phút này đây, tôi thấy bức tức với chính mình khi không biết Minh Khiết đang nghĩ gì! Có gì tôi lại trở nên vô dụng đến thế!

Hình ảnh ngày ở bể bơi tràn ngập tâm trí tôi, Minh Khiết với bộ bikini quyền rũ, đôi chân thon dài, mái tóc ướt,... thẳng thót nhìn em không chớp mắt, như muốn nuốt chửng lấy Minh Khiết của tôi...

Sự giận dữ bùng lên không báo trước khiến nét mặt tôi hầm hầm chỉ muốn giết chết tên nhóc đó. Nhận thấy điều ấy, Minh Khiết tới bên tôi hỏi han:

- Anh cố chờ một lát, sắp tới bệnh viện rồi, họ sẽ cho anh thuốc giảm đau ngay thôi... cảm giác này sẽ mau chóng qua thôi.

Tôi gật đầu trong vô thức, hoàn toàn tin tưởng vào từng lời em nói.

Bởi em là Minh Khiết của tôi. Em luôn biết cách làm tôi an tâm...

Em mãi mãi là Minh Khiết của tôi...

Của tôi...

Của tôi...

Paul đặt tô mì xuống trước mặt Thanh Diên, lãnh đạm:

- Ăn đi.

Cô vẫn bó gối ngồi trên ghế, khuôn mặt tỏ vẻ giận dữ:

- Không.

- Định tự sát bằng cách nhịn đói à? Hay muốn thi gan với tôi?

- Trả tôi cái máy chơi game mau!- giọng Thanh Diên bức tức, đôi mày nhíu lại, khuôn mặt cau có bức bối muôn phần.

- Đấy không phải là cách.- Paul phán.

- Tôi không quan tâm.

- Đâu thể mỗi lần Vệ Du hiện về trong trí nhớ là bà lại nghỉ làm, chạy bỏ tới chỗ tôi khóc như ngày tận thế rồi chơi game mấy ngày liền được!- Paul quát, mong sao Thanh Diên có thể thức tỉnh mà vượt qua.

Một quãng lặng, giọng Thanh Diên nhẹ như gió thoảng:

- Ông không hiểu đúng không...?

Paul cũng lặng im. Không khí như lễ tang, rải rác khắp căn phòng là nỗi nhớ, là buồn thương, và hình ảnh của một thanh niên với nụ cười hiền lành và bóng dáng béo tròn dễ thương như một trái bóng rục rỡ sắc màu...

Trời đã về đêm lạnh khi họ trở về nhà từ bệnh viện, Minh Khiết lên phòng, ngả lưng xuống giường sau ngày mệt rã rời rồi chợt ngồi bật dậy, mở máy tính. Vài cú click chuột, một tập ảnh hiện ra, những tấm ảnh tự động chạy thành một slide show. Minh Khiết mỉm cười khi xem, hồi đó cô còn nhỏ, chỉ là một đứa bé tiểu học, đang chơi đùa cùng một nam sinh đại học có khuôn mặt phúc hậu nhưng béo ú, từng cử động của anh ta đều khiến Minh Khiết bật cười, khuôn mặt cô rạng rỡ hạnh phúc rồi Minh Khiết chợt thở dài:

- Vệ Du à, sao giờ anh không dễ thương như hồi đó nhỉ? Hừm... – nhưng một nụ cười tự tin lại nở trên nét mặt Minh Khiết.- nhưng dù thế nào, anh cũng vẫn là của em!

- Em ăn đi!- một cậu chàng núc ních đặt hộp cơm trước mặt Thanh Diên thời sinh viên.

- anh thích ăn ghê ta!- cô phán, cười híp mắt rồi mở hộp cơm, xuýt xoa trước vẻ đẹp của cách trang trí và sự ngon lành của món ăn, vừa chèn cho đầy miệng, Thanh Diên cười sung sướng- anh nấu ăn tài thật đó! Sau này chúng mình hãy mở nhà hàng rồi sẽ giàu to!!!

Chàng béo cười híp mắt, hạnh phúc tràn đầy trên nét mặt hiền lành nhìn bạn gái mình ăn ngon miệng. Cô ấy đã từng nói với anh rằng sợ nhất trên đời này là bị đói. Cái đói mới khủng khiếp và tàn bạo biết bao... Chính vì thế mà Vệ Du luôn cố gắng nấu cho Thanh Diên những món ăn thật ngon, thật bổ dưỡng để cô không bao giờ phải lặp lại cái kí ức kinh hoàng ấy... Cái kí ức của một đứa con nhà nghèo tới bữa hàn cùng cực, cái ăn không có, cái mặc cũng không,...

Ngày ấy cả hai chỉ đang là sinh viên, Thanh Diên kết bạn với một chàng béo hiền lành rồi dần dần trở thành tình yêu. Mục đích ban đầu của cô- một đứa con nhà nghèo tham tiền là kiếm chác được chút đỉnh từ mối quan hệ tình bạn với Vệ Du... Nhưng chính sự chân thành đến ngốc nghếch của anh đã khiến Thanh Diên

xao động. Cô mở lòng yêu chàng ngốc ấy lúc nào không hay, cô bật cười hạnh phúc bên cạnh Vệ Du, nỗi lòng sung sướng không kìm chế nổi và nụ cười nở rộ trên môi không cách nào kìm hãm. Vệ Du với bóng dáng tròn tròn đã từng lăn thân hình núc ních xuống dốc cỏ mà không hề hấn khiến cô vừa sợ hãi vừa buồn cười, đã từng cố nhảy lạch bạch để túm lấy quả bóng bay Thanh Diên làm tuột mất nhưng không thành công, đã từng gắng sức nhấc thân hình ục ịch của mình trèo cây khi sợi dây bằng của Thanh Diên vướng vào ngọn cành... Vệ Du tuy không lanh lẹ khéo léo nhưng anh đã cố gắng hết sức vì Thanh Diên, chính tấm lòng ấy đã khiến cô yêu anh tự khi nào... Để rồi khi anh ra đi, cô lại rơi vào địa ngục... Thanh Diên ngỡ những ngày không anh cô như ở trong một hố đen sâu thẳm, khi mà mọi thứ chẳng còn tồn tại, chỉ còn mình cô bơ vơ trôi nổi giữa cuộc sống từng ngày trong vô vọng. Cô thấy tâm hồn và con tim mình trống rỗng, vô giá trị... cô chỉ như một con người đang hấp hối chẳng muốn níu kéo nhân gian thêm nữa...

Nhưng những cái thuộc về bản chất thì muôn đời cũng không bao giờ thay đổi... Ngay giây phút Thanh Diên nghĩ mình sắp không trụ vững nổi nữa thì Quang Hạo xuất hiện cùng với mũi trần sáng loáng, những bộ đồ vest hàng hiệu, những chân dài sáng rỡ sừng sững trong những bộ váy đắt tiền,... Tiền. Tiền. Tiền. Một thứ phép thuật đầy nhiệm màu, là công cụ biến ước mơ thành hiện thực của con nhà nghèo... Tiền. Tiền. Tiền. Chỉ duy nhất một chữ “tiền” ấy thôi là có ý nghĩa, chỉ duy nhất một chữ “tiền” ấy thôi là có giá trị trên thế gian này. Tiền và chỉ Tiền mà thôi!!!

Nhìn thấy tham vọng về đồng tiền sáng ngời trong đôi mắt Thanh Diên, mẹ Vệ Du tìm mọi cách ngăn cản hai người đến với nhau nhưng không thành công. Bà cứ cố gắng tách hai người ra thì tình yêu ấy lại càng bền chặt hơn, hai con người ngày càng bện chặt với nhau như một sợi thừng vững chãi. Làm đủ mọi cách, mẹ Vệ Du đành dùng đến chiêu bài cuối cùng...: Giết chết Thanh Diên!!!

Cái ngày hôm ấy, cái ngày tang thương đẫm máu ấy, khi Vệ Du lao tới hứng trọn phát súng đáng lẽ giành cho Thanh Diên... Cô đã kêu gào, đã khóc, đã gọi tên anh,... nhưng Vệ Du vẫn mãi không tỉnh lại. Người tới mang Vệ Du của cô đi, cướp Vệ Du khỏi tay cô đầy man dại, ném Thanh Diên tới một cánh đồng hoang vắng rồi đi thẳng, mong rằng cô sẽ chết khô ở một nơi như thế... Nhưng họ đâu có hiểu một đứa con nhà nghèo đã từng phải chịu đói bao ngày mà vẫn sống, sức sống của những đứa như thế mãnh liệt đến thế nào, Thanh Diên đã vượt qua, cô cười đắc thắng khi không ngờ tháng ngày đói khổ trước kia lại cứu tính mạng cô lúc này. Thanh Diên lết xác tàn tìm nơi có người sống, thân lấm lem bùn, đổ gục trước khi tới được con suối rồi bất tỉnh, may thay có một người dân tộc đi qua, lượm cô về như một chiến lợi phẩm khoe bản làng. Ngày đó, khi tỉnh dậy, cô thấy mình bị đối xử như một nô lệ, làm con ở dưới mái nhà sàn của kẻ đã mang cô về. Khổ cực muôn phần nhưng Thanh Diên vẫn cắn răng chịu đựng. Vệ Du đã hi sinh mạng sống cho cô, chẳng lý gì cô có thể bỏ mạng ở đây được!! Sáu tháng dài dầu làm thân trâu ngựa, cuối cùng Thanh Diên cũng tìm được cách bỏ trốn và trở về với thế giới văn minh. Chính Paul đã cứu cô, chính anh là người duy nhất đi tìm cô khi tất cả đều thôi nuôi hi vọng. Anh đưa cô về, chạy chữa cho cô khỏi những căn bệnh mà khi sống trong rừng Thanh Diên mắc phải, nhờ anh mà cô dần dần hồi phục, cố chống cự bởi hai tiếng “Vệ Du”... Cái tên ấy đã khắc trong tâm khảm cô không thể nào xóa nhòa. Thanh Diên đã tồn tại vì anh cho đến giờ phút ấy, cố sống tiếp vì anh... cho đến khi bản chất tham lam lấn át,... cho đến khi Quang Hạo đột ngột rẽ vào đường đời của cô,... từ cái đêm định mệnh anh bỏ quên điện thoại trong Plaza ấy,...

Phải chăng tất cả đều là trò đùa của số phận? Phải chăng ông trời cố tình trêu chọc cô khi tất cả chỉ là một cái vòng luẩn quẩn rồi như tơ vò? Và đến khi nào Thanh Diên mới chạm tới cái hư ảnh mang tên “hạnh phúc”?

Cái gọi là quá khứ chỉ đơn giản là một cụm mây rồi lửng bồng bay ngang qua đời một đi không trở lại. Vậy có sao ta lại bị nó ám ảnh đến thế?

Minh Khiết lặng thinh chìm trong suy nghĩ riêng. Từ ngày còn nhỏ, cô đã lẻo đẻo chạy theo Vệ Du như cô em gái nhỏ và chính bản thân anh cũng chỉ coi cô là em gái không hơn. Nhưng Minh Khiết lại không muốn thế, cô tìm mọi cách để phá vỡ ý nghĩ đó của anh nhưng vô ích... Anh chỉ mãi coi cô như thế, người anh yêu lại là người con gái tên Thanh Diên...

Thế rồi ông trời ban cho cô một cơ hội. Khi mọi thứ xung quanh anh sụp vỡ, anh chạy theo thứ mộng ảo gọi là tình yêu để rồi sa vào hố lầy lúc nào không hay. Mọi sự kiện bắt đầu đan vào nhau, chồng chéo, nhằng nhịt không theo quy luật.

Cái gọi là sự thật chỉ riêng mình cô nắm rõ nhất. Cả Thanh Diên, cả Vệ Du hay Quang Hạo... sẽ mãi mãi không bao giờ biết được bí mật ấy. Số phận họ lồng khít vào nhau từ 5 năm trước nhưng Minh Khiết quyết tâm không để lộ điều đó ra, cô quyết chôn sâu bí ẩn cho dù điều cô mong muốn không trở thành sự thật đi chăng nữa!

Minh Khiết bất chợt đứng dậy mở cửa sổ, cái se lạnh của mùa thu ủa tới khiến cô run rẩy, choàng khăn và mặc thêm áo, cô quyết định tìm tới Thanh Diên. Rốt cuộc cô gái đó sức hút đến nhường nào?

Ngồi êm ấm từ Highland coffe, Minh Khiết hướng ánh mắt về phía quầy thu ngân- nơi Thanh Diên đang làm việc. Cô ta đổi khác khá nhiều, ánh mắt dịu dàng hơn, không còn ánh lên vẻ dã tâm nhưng đồng thời nét buồn càng ngập đầy hơn... Gầy đi, hết nét nhí nhảnh,... Tại sao khi Thanh Diên đổi khác đến thế, anh ấy vẫn yêu cô ta?

Khoác túi xách lên vai, Minh Khiết ra nhặt một món hàng để kiểm cơ tới quầy thanh toán quan sát Thanh Diên kĩ hơn.

Quý khách có thể hội viên chứ ạ?- Thanh Diên niềm nở.

- có. – Minh Khiết điềm đạm trả lời, soi xét từng nét trên khuôn mặt Thanh Diên, lấy tấm thẻ cứng của mình ra rồi bất chợt câu hỏi bật ra khỏi miệng Minh Khiết:

- cô không nhớ tôi là ai sao?

Thanh Diên chừng người lại rồi mỉm cười nhẹ:

- Tất nhiên tôi nhớ. – cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào Minh Khiết- cô là cô nhóc hay theo đuôi Vệ Du và cố gắng hết sức tống cổ tôi ra khỏi cuộc đời anh ấy.

Minh Khiết sung sướng cười:

- chà, vậy là cô nhớ. – nét mặt cô hào hứng như gặp bạn cũ lâu ngày rồi bất chợt ánh mắt trở nên sắc lẹm.
– Quang Hạo là anh trai tôi.

- tôi có nghe anh ấy nói về cô.- Thanh Diên vẫn giữ nét cười mỉm xã giao lịch thiệp.- khi xem ảnh tôi không nhận ra, nhưng bây giờ nghe giọng thì tôi nhận ra ngay.

- Anh ấy cho cô xem ảnh tôi?- Minh Khiết thắc mắc.

- Không.- Thanh Diên cười xòa.- anh ấy đâu yêu thương cô đến mức muốn giới thiệu cho người yêu chứ.- nụ cười vẫn y nguyên nhưng trong giọng nói Thanh Diên có phần châm biếm.- đó là tôi tự tìm hiểu thôi.

- Để đào mỏ như lần trước chẳng?- Minh Khiết đáp trả. Khuôn mặt Thanh Diên bỗng nhiên tối sầm lại, đôi mắt cô sầm màu bất chợt khiến Minh Khiết hơi co người lại sợ hãi. Thanh Diên bật cười:

- Cô vẫn mãi là chú cún như ngày trước thôi.- Thanh Diên đưa tay vuốt một sợi tóc của Minh Khiết- cô nghĩ ngày trước không thắng được tôi thì bây giờ có thể sao? Minh Khiết à, dù sao giờ đây cô vẫn chỉ là một cô nhóc 15 tuổi...

Nhận thấy Minh Khiết đang định mở miệng cãi lại, Thanh Diên chặn họng:

- à tôi quên mất, cô vừa lên trung học mùa thu này. Nhưng cả kể vậy...- Thanh Diên nhấn mạnh từng chữ.- một con nhóc vẫn mãi mãi là một con nhóc. Một con sâu chết yếu trước khi hóa thành bướm mà thôi!

Giận dữ phùng phùng cùng đôi mắt ngân ngấn nước, Minh Khiết quay mặt bước đi, bước chân vội vã gõ đé đôi guốc xuống sàn nhà bóng loáng những âm thanh lớn. Thanh Diên cười khẩy:

- Hừ, chỉ có loại nhóc con mới xử sự như thế!

- Vậy là bà đã bắt nạt con nhóc tàn nhẫn như vậy hả?- Paul hóp ngum sinh tố tốt cho làn da của mình, hỏi Thanh Diên với đôi mắt hơi thâm vì thức khuya để quay phim.

- Ờ.- khuấy khuấy li nước, Thanh Diên nghịch viên đá trong miệng, chuyển từ má này sang má khác.

- Chẳng ai đối xử như vậy với em dâu tương lai đâu.
- Nhưng mà tôi ghét con bé đó!- giọng Thanh Diên lên tông cao vì bức bối- ngày trước nó cứ luẩn quẩn bên Vệ Du không rời, đã vậy anh ấy lại rất quý nó. Còn nó thì nhân việc đó mà phá đám tôi!!!
- Quan hệ của nó với Vệ Du là thế nào?
- à, gia đình hai bên thân nhau lắm, nó tự xưng là vị hôn thê của Vệ Du nữa! Cha mẹ con bé là bố mẹ đỡ đầu của Vệ Du.
- ồ, vậy thì coi bộ khá khít ghê. Hừm, vậy mà lại nuốt chửng công ti nhà Vệ Du không thương tiếc, cha mẹ con bé Minh Khiết này tàn bạo ghê nhỉ!
- ừ thì hồi nhận được tin ấy tớ cũng sốc lắm chứ! Đã vậy mẹ Vệ Du còn lên cơn truy tìm mà qua đời luôn thành ra càng thuận lợi cho họ. Đỡ kiện tụng móc bối hay lo trả thù.
- May mắn quá đi!- Paul thở phào nhẹ nhõm, làn môi như cánh hoa giãn ra nở nụ cười như đóa hồng ngậm sương.
- Ông đẹp vậy thiệt là phí!- Thanh Diên cần nhằn- phải chi chia cho tôi một ít có phải hơn không.
- không được đâu. – Paul cười thích chí.- tôi là kẻ tham lam giống bà mà.

6. Chương 6

Nếu như ngày trước mọi chuyện đều đơn giản và dễ dàng... thì nay đâu đến nỗi khổ đau đến thế...

Cô bé Minh Khiết 10 tuổi mặc một chiếc váy trắng muốt nhìn như một thiên thần nhỏ, tay cô bé cầm bó hoa hồng đỏ thắm rồi trao cho Thanh Diên. Cô mỉm cười hạnh phúc với Minh Khiết, nói tiếng cảm ơn rồi bước vào nhà thờ. Đuôi chiếc váy cô dâu quét dài trên nền gỗ. Phía trước, đứng cạnh vị cha xứ là một chú rể múp míp đang nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc, trên ngực áo đuôi tôm cài hoa hồng thắm.

Minh Khiết đăm đăm nhìn Vệ Du, ánh mắt anh giây phút này sao đẹp đến nhường ấy? Tại sao người trở thành cô dâu của anh trong ngày hôm nay của anh lại không phải cô bé? Tại sao?

Chiếc di động nhỏ trong tay Minh Khiết rung liên hồi những hồi chuông hồi thúc. Tên người gọi đến hiện lên rõ khiến cô bé giật mình. Trong tâm trí Minh Khiết lướt qua những suy nghĩ kì dị... thế rồi cô bé mở máy...

- Cháu có biết con bé Thanh Diên đang ở đâu không? – giọng mẹ Vệ Du vang qua điện thoại. Im lặng một hồi, giọng khô khốc, Minh Khiết cất tiếng:

- Họ đang ở nhà thờ... làm đám cưới...

- Cái gì??- tiếng giận dữ của bà bùng phát dữ dội.- Chờ ta! Con bé đó phải chết!!!!

Tín hiệu tắt. Minh Khiết gập máy, tay ngày càng run hơn và mồ hôi toát ra trên trán... Nhưng trong một giây phút quyết định, cô bé nhìn thẳng lễ đường... Người đứng đối diện Vệ Du bên bàn thờ chúa không phải là cô bé!! Vậy có sao cô bé lại để Vệ Du lọt vào tay người khác? Minh Khiết mới là cô dâu duy nhất của Vệ Du!!! Là người duy nhất! Không phải ai khác!!!

Cô bé không hối hận vì quyết định của mình!

Một lát sau, cánh cửa gỗ nhà thờ đang đóng kín chợt bật mở, những con người mặc bộ đồ đen xuất hiện... và cả mẹ Vệ Du. Mắt bà vằn lên những tia đỏ giận dữ. Thanh Diên hốt hoảng nhìn bà rồi nhìn sang Minh Khiết đang mỉm cười đắc thắng đứng ngay cạnh mình. Cô đã nhận ra kẻ phản bội!

- Giết con bé đó cho ta!- Tiếng bà gằn, lạnh toát như nắm mồ đang chầu chực Thanh Diên rút cục cũng được đào xong.

Những nòng súng bao vây lấy Thanh Diên đầy hăm dọa, cô mở to mắt sợ hãi, chân tê liệt không chạy trốn nổi mặc dù Vệ Du bên cạnh đang cố gắng kéo cô chạy, thoát khỏi những viên đạn đang bay tới đó... Vô ích, đạn đã sắp ghim vào trái tim cô mà Thanh Diên vẫn không thể cử động. Tiếng đạn tách gió bay nghe như âm thanh khi lưỡi hái tử thần chém xuống. Bất giác, cô thấy mình ngã nhào xuống nền đất. Nằm cạnh che chắn chính là thân hình Vệ Du. Sự tĩnh, Thanh Diên thấy máu tuôn ra thấm ướt đầm chiếc áo trắng tinh bên trong bộ đuôi tôm... Cà vạt cũng sậm màu dần... Môi Vệ Du nhợt miệng cười lạ lẫm...

- Đừng bỏ em lại...- Thanh Diên nói, nước từ hốc mắt cô tuôn trào không cách nào kìm hãm, đôi tay run rẩy níu kéo anh, nước mắt cô rơi lã chã xuống tấm áo anh ướt đầm. Vệ Du dịu dàng chạm bàn tay to lớn của mình khẽ vào má Thanh Diên, máu trên tay anh làm đỏ tóc cô.

- Em xin anh...- không khí lạnh cóng đang cắt xẻ trái tim cô hay nó đang tự vỡ vụn? Máu anh vẫn tiếp tục chảy ngày càng nhiều hơn...

- Em nhìn kia...- anh chỉ tay lên trần nhà trong suốt của nhà thờ, qua lớp kính sáng chói một ngôi sao duy nhất trong bầu trời đêm...- anh sẽ là vì sao đó.- anh nhợt miệng cười, cố truyền sự ấm áp từ mình sang Thanh Diên lần cuối nhưng vô vọng.

- Không... không...- Thanh Diên lắc đầu, tiếng nói dường như thành tiếng kêu gào thảm thiết. Cổ họng như bị xé toạc ra vì đau đớn.- Anh đừng bỏ em, em xin anh... đừng bỏ em...

Giây phút cuối, Vệ Du cố gắng cho đôi mí mắt mình không khép lại, anh cố gắng ghi nhớ hình ảnh của Thanh Diên thêm từng khắc, nhưng cuối cùng... chỉ còn lại một âm thanh nhẹ thoát ra từ khe miệng Vệ Du:

- Anh xin lỗi...

Mắt anh nhắm nghiền, bàn tay to lớn trượt khỏi tay cô... Thân thể anh lạnh cóng, máu ngừng lênh láng ra nền gỗ, phủ lên chiếc váy cưới trắng muốt màu đỏ thắm tang thương...

Minh Khiết quỳ mọp gần thi thể Vệ Du, máu của anh thấm váy cô bé đỏ toàn máu. Giây phút ấy, cô bé như một thiên sứ trắng bị thương, đôi cánh trắng nhỏ những giọt máu sẫm đỏ bị rỉ ra từ trái tim đầy đau đớn của Minh Khiết...

Chính cô bé đã giết Vệ Du!!! Chính cô bé đã giết người mình yêu thương nhất trên đời!!!!

Từ xa trông lại thi thể của con trai mình, người mẹ cứng rắn của Vệ Du ra lệnh cho họ mang xác anh đi, tách xa khỏi con bé tai họa đã gieo rắc mầm mống cái chết lên gia đình họ Vệ. Bà bước từng bước vững chãi ra khỏi khoảnh đất nhà thờ, lời xềnh xệch thiên sứ nhỏ Minh Khiết đang thất thần theo mình lên xe. Thanh Diên bị lôi lên xe khác đi con đường hẻo lánh, bị quăng ra cánh đồng. Thân xác Vệ Du cùng mẹ vào xe nhanh chóng.

- Nó có chết cũng không được chôn trên tay con bé ấy!!- Bà nói lời cuối, đôi mắt khô cằn không có lấy một giọt nước nào!

Một tiếng “cách” vang lên, một bản nhạc cất tiếng, chiếc đĩa đen quay đều trên máy hát...

“ I found the way to let you leave

I never really had it ing

I can't believe the sight of you

I want you to stay away from my heart...”

- Lại “sick enough to die” sao?- Mở cửa bước vào, Quang Hạo nói với em gái. Minh Khiết gật đầu, mỉm cười nhẹ, mỗi khi ca từ này cất lên, tiếng nói cô như mất hẳn vì lạc mất vào thế giới buồn bã thê lương của bài hát mất rồi...

- Cô gái trong bài hát... đã có thể buông tay ối tình vô vọng... còn em, vì sao lại cứ vẫn vương đến thế?- Minh Khiết tự hỏi mình, ánh mắt ngược lên nhìn Quang Hạo như muốn anh ình câu trả lời.

- Đó là tình yêu em ạ.- anh ngồi xuống, khó khăn tìm lời để an ủi cô bé.- em sẽ không biết vì sao nó đến và cũng không thể đuổi nó đi...

- Vậy thì em sẽ giữ chặt nó trong vòng tay em...- Minh Khiết nói, ngả đầu lên vai anh.- ... mãi mãi không rời...

Quang Hạo không hiểu điều gì xảy ra với mình. Anh cảm thấy dường như mình đã yêu Thanh Diên từ lâu lắm, thỉnh thoảng những hình ảnh cô lại vụt qua tâm trí anh thật khác lạ so với Thanh Diên bây giờ. Đó là một Thanh Diên hồn nhiên hơn với nụ cười vô tư tự tại... càng khiến anh muốn có thể khiến cho cô cười như hình ảnh trong trí óc ấy. Đó phải chăng là tâm trạng của người đàn ông muốn làm người phụ nữ của mình hạnh phúc? Hay phải chăng đó đơn giản chỉ là tiếng yêu tự thiên thu?

Lần lúc anh nhận thấy Thanh Diên lạnh nhạt với mình quá, trái tim cô như bị kẻ vô hình nào đó đánh cắp mất rồi. Nhưng nhiều lúc, cô lại nồng nhiệt với anh như thể anh chính là kẻ vô hình ấy... Tại sao cô gái của anh lại lạ lùng đến thế? Những giây phút ấy, cô nhìn anh trìu mến, toàn bộ tâm trí dường như đang hướng về anh trọn vẹn không có lấy một chút xao nhãng, cô sẽ cười dịu dàng và tự nhiên hơn bất cứ lúc nào. Khi ấy, anh chỉ muốn tan chảy trong bến bờ hạnh phúc mang tên cô... Nhưng chỉ một lúc sau, Thanh Diên sẽ như vực tỉnh mộng, lấy lại thần thái và hờ hững với anh như trước. Phải chăng ngồi cùng anh mà cô ngỡ ở cùng ai kia? Cái ý nghĩ khiến lửa giận trong anh bùng bùng. Quang Hạo chỉ ước muốn túm lấy kẻ vô hình ấy mà xiết cổ hắn, mà đè bẹp hắn dưới nắm đấm của mình... Nhưng nhiều khi, anh lại cảm giác như kẻ vô hình ấy chính là mình... Lạ lắm làm sao...

- Hãy phẫu thuật cho thằng bé!- mẹ Vệ Du nói giọng không chút xúc cảm. Vị bác sĩ ngạc nhiên:

- Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch, ca phẫu thuật đã thành công, vậy tại sao phu nhân lại đề nghị...

- Hãy biến nó thành con người khác!- bà tiếp tục âm vực đều đều của mình, ánh mắt lạnh lùng khiến người đối diện không hiểu bà đang nghĩ gì qua đay mắt ấy được.- hãy chỉnh sửa cả khuôn mặt và cả cơ thể của nó! Hãy biến nó thành một con người hoàn hảo! Nó sẽ là một người hoàn toàn mới! Và sẽ có cả một thân phận mới!

- Nhưng...

- Đừng nêu lí do không thể làm với ta! Ta không chấp nhận!

Dứt lời, bà đi khỏi phòng, để lại vị bác sĩ ngơ ngác phía sau lưng...

Cô bé Minh Khiết 10 tuổi đứng đợi bà ở hành lang, lèo đèo theo sau khi Vệ phu nhân rời đi. Chợt, bà dừng lại, cúi đầu xuống ngang tầm cô bé rồi mỉm một nụ cười đầu tiên khác thường với cô:

- Minh Khiết, con có muốn Vệ Du làm anh trai con không?

Tĩnh dậy với không một mảnh kí ức trong quá khứ, Vệ Du trở thành Quang Hạo, anh trai Minh Khiết, mới học cấp hai chứ không phải sinh viên như tuổi thực của anh. Quang Hạo chỉ là một cậu bé với khuôn mặt non nớt cùng ánh mắt khác lạ của một người đàn ông. Anh được biết rằng mình là con nuôi của cha mẹ Minh Khiết và mới gặp tai nạn. Ngoài ra, anh còn biết tập đoàn họ Vệ rất thân thiết với gia đình mình vừa bị phá sản, người phụ nữ đứng đầu lên cơn đột quỵ rồi qua đời. Ngày ấy, anh đi viếng đám tang bà, nhìn vào tấm ảnh tang người đã khuất mà không chút gợn xúc cảm. Anh chẳng nhớ tí gì về người phụ nữ đầy quyền lực và kiên quyết này, cũng chẳng hề có cảm giác thân thương nào hết. Phải chăng anh và bà ta trước khi Quang Hạo bị mất trí nhớ không thân thiết với nhau?

Cha mẹ cho Quang Hạo học tại nhà, nói rằng nếu đến trường những đứa trẻ tạp nham sẽ tiêm nhiễm cho anh những ý nghĩ kì quặc làm vẩn đục đầu óc anh. Họ không cho anh làm bạn với những đứa trẻ cùng trang lứa, đưa anh tới với thế giới của người lớn, chuẩn bị cho anh sẵn sàng trở thành người thừa kế tập đoàn và sẽ kết hôn với con gái ruột của họ- Minh Khiết. Cuộc đời của Vệ Du tự do bao nhiêu thì cuộc đời của Quang Hạo bị trói chặt bấy nhiêu. Anh cảm thấy mình như một kẻ ở trong ngục giam có cố gắng thoát ra cũng

không thoát nổi! Quang Hạo dần lớn lên, tìm tới những thứ tiêu khiển của những kẻ đại gia khác trong xã hội. Tiền bạc, xe hơi, nhà lầu, những nơi sang trọng với ánh đèn sáng loáng và cửa kính dày, những cách xả căng thẳng ngón tiền,... và tất nhiên tới những nơi như thế bên cạnh phải có các nàng chân dài!

Quang Hạo không coi trọng những chân dài và những cuộc tình một đêm chớp nhoáng. Vậy nên anh nghĩ Thanh Diên là người con gái đầu tiên anh yêu...

- Chúng ta cần nói chuyện.- Minh Khiết nghiêm túc nói.

- ...

- Em và anh nên đính hôn thôi!

- Hả?- Quang Hạo bất ngờ.

- Chuyện chúng ta sẽ kết hôn ai cũng biết. Vì em mới 16 nên sẽ chỉ đính hôn trước. Đợi em lên 18 tuổi, chúng ta sẽ kết hôn ngay.

- Tại sao... đang tự nhiên em lại nghĩ đến chuyện này?- Quang Hạo nâng li trà trước mặt, cố gắng vờ như mình không để tâm nhưng thực ra trong lòng như lửa đốt.

- Em nghĩ đó là chuyện tất nhiên. Làm sớm thì vẫn hơn. Vậy thôi.

Cô cười đẹp, ngồi vào lòng Quang Hạo và ngẩng đầu lên áp môi mình lên môi anh. Mái tóc lượn sóng màu nâu nhẹ mềm mại tràn qua từng kẽ tay anh. Quang Hạo nhấc môi mình lên chiếc cổ thon trắng ngần mềm mại như vải sa tanh ấy, thần trí mê muội...

- Vậy... tuần sau chúng ta sẽ đính hôn nhé?- giọng Minh Khiết dịu dàng như một chú nai đang nằm gọn trong lòng anh.

- Ủ.- Quang Hạo gật đầu, hạnh phúc lâng lâng mê đắm vẻ đẹp của cô... tâm trí anh lúc này chẳng có lấy một bóng dáng nhạt nhòa của Thanh Diên...

Chà tay lên quai cốc cà phê lớn, Thanh Diên tĩnh lặng chìm trong quá khứ, về cái ngày xa xôi 4 năm trước cô là nô lệ của một kẻ dân tộc thiểu số... Khi ấy, Thanh Diên bị quất bằng thứ roi dùng để đánh gia súc trong nhà, cô làm vất vả không khác gì một con trâu cày trên những thửa ruộng bậc thang bạt ngàn thành từng nếp đồi, nếp núi bao la. Ăn uống khổ cực, thiếu thốn nhưng cô vẫn phải cố sống, cố chịu đựng. Khi đến giới hạn sống chết, bản năng sinh tồn của con người sẽ xuất hiện, người ta có thể tranh miếng cơm thừa của con chó trong nhà, có thể ăn vụng thóc của đàn gà trên sân,... Những lần bị bắt gặp như thế, Thanh Diên thường bị đánh ngày càng dã man hơn. Nhưng cô vẫn sống! Cô không thể chết được!!! Cái ham muốn sống ấy mãnh liệt! Con người khi càng bị vùi đầu xuống hố sâu, cái khao khát ấy càng bùng lên mãnh liệt!!! Nhất là khi trong thân thể ta... không chỉ có riêng một mạng sống...

- Con muốn ăn gì nào? – Paul nói với bé gái có chiếc nơ hồng trên mái tóc gọn xoắn. Con bé lúng túng nhìn hàng loạt hàng loạt các loại bánh ngọt được trưng bày trong những tủ kính sáng loáng mà bối rối, ngón tay trỏ của nó chạm vào viên môi nhỏ hồng khi lúng túng rồi chỉ vào chiếc bánh có trái dâu đỏ to bụi đang ngự trên ngôi vị độc tôn trên đỉnh bánh.

- Ồ, rồi, chờ cô một chút nha.- Paul cười, xoa đầu bé gái dịu dàng khiến mấy lọn tóc tơ khẽ rung động. Cô bé giật giật nhẹ chiếc váy xếp li Paul đang mặc để gọi rồi chỉ về phía chiếc bàn Thanh Diên đang ngồi. Paul gật đầu:

- Ủ, con cứ ra với mẹ trước đi. Cô ra ngay!

Vậy là bước chân cô bé cứ lú lú rú rú cả lại, bước này chòng chéo lên bước kia khiến bàn chân bé nhỏ đeo đôi giày hồng lú lú rú rú vào nhau. Cô bé ngã oạch xuống đất nhưng có vẻ không đau lắm. Thanh Diên từ đằng xa thấy vậy vội vã chạy tới, cô nhắc đứa bé đứng dậy, phủi bụi trên quần áo, kiểm tra xem con bé có bị xước xát hay chảy máu chỗ nào không:

- Đau không con?- Thanh Diên hỏi khẽ, cảm giác như chính cô vừa ngã đau chứ không phải bé con vậy. Cô bé lắc lắc đầu, cười tươi rồi thơm chụt vào má mẹ mình. Thanh Diên cười, lấy ra một chiếc kẹo mút dâu

trong suốt đưa cho con gái rồi dẫn cô bé về bàn. Sung sướng ngồi trong lòng mẹ, bé con ríu rít trò chuyện bằng giọng nói ngọng lịu lo của mình, cô bé liên tục vùi mặt vào làn tóc mềm và thơm của mẹ. Từ cái túi quai chéo bé xúi đeo bên mình, bé con từ từ kéo khóa, lấy ra một tờ giấy rồi đưa ẹ xem. Đó là một bức tranh nguệch ngoạc vẽ một cô bé nhỏ cùng mẹ đi chơi công viên. Ông trời mặt trời trên éo mó nhưng cười rất tươi.

- Con vẽ hai mẹ con mình hả?- Thanh Diên hỏi, đôi mắt cô rưng rưng nước.

Cô bé cười rồi gật đầu.

- Con không vẽ cô sao?- Paul bưng đồ ăn về bàn, trêu chọc cô bé. Bé con lúng túng rồi chỉ luôn hình ông mặt trời, chệch chạo nói rằng đó là Paul. Paul được phen cười vỡ bụng rồi thơm vào đôi má hồng phúng phính cực đáng yêu của cô bé:

- Trùi ui, bé con làm cô xúc động quá đi!

Cô bé cười híp đôi mắt to tròn của mình lại, đôi môi chu ra thơm lại Paul rồi tâm trí lập tức hướng về phía cái bánh khi phát hiện ra nó đang sẵn sàng chờ đợi mình thưởng thức. Mắt bé sáng long lanh khi nhìn thấy quả dâu đỏ đẹp mắt, bé cầm cái đĩa lên và bắt đầu ăn, bỏ quên cả câu chuyện mẹ và cô Paul đang nói về mình:

- Vậy là con bé đã được bốn tuổi rồi...- Paul thở dài, hàng mi dày đầy vẻ ưu tư.

- ừ...- Thanh Diên trả lời chậm, xoay xoay cốc trà trong lơ đãng.

- Con bé sống ở đó ổn chứ?

- Bà ngoại bảo nó nhớ tôi... Khổ thân con bé...- Thanh Diên buồn bã.- nó mới xa mẹ nên không quen. Hừm, để tôi xong chuyện với Quang Hạo, sẽ đón con bé về ở cùng.

- Bà định đánh ván bài cuối với hần ta à?

- ừ.- Thanh Diên gật đầu dứt khoát.

- Đêm nay sao?

- ừ.- một câu trả lời cộc lốc và chủ đề trò chuyện ấy cũng kết thúc. Bởi vì bé con của Thanh Diên đang bắt đầu bối rối khi kem dính trên mặt mình.

7. Chương 7

Ngồi lặng yên mông lung suy nghĩ, Quang Hạo chán nản nhìn những tập tài liệu cần giải quyết trước mặt mình. Anh đang tập trung suy nghĩ đến mức cô thư kí vừa bưng trà vào, cố ý quên không đóng cúc áo nhưng anh cũng không nhận ra khiến cô ta bực tức gờ gốc ra ngoài.

Anh phải giải quyết ra sao? Ngày mai đã là lễ đính hôn với Minh Khiết. Còn cuộc hẹn với Thanh Diên chiều nay thì tính sao? Anh phải nói với cô điều gì? Rằng anh vốn đã phản bội cô sao? Rằng thực ra anh chỉ là kẻ sống nhờ tiền nhà Minh Khiết sao? Rằng anh sẽ mất tất cả nếu không kết hôn với Minh Khiết? Anh biết làm sao???

Paul bước hùng hổ tới tìm Thanh Diên tại trường học khiến cô bất ngờ.

- Chuyện gì vậy?- Thanh Diên hỏi nhưng Paul không trả lời, ánh mắt giận dữ kéo tay cô ra khỏi lớp dù đang trong giờ học. Cả lớp sững sờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tới một nơi yên tĩnh không có người qua lại, Paul vứt cho Thanh Diên tờ báo mình vừa đọc được. Cô bối rối mở xem, trên đó có tin vắn tắt về lễ đính hôn vào ngày mai của Quang Hạo và Minh Khiết.

- Vậy là sao? Họ là anh em cơ mà?- Thanh Diên hốt hoảng, cảm thấy mình đã bị lừa một vỏ lớn.

- Quang Hạo là con nuôi!- Paul dường như quát lên.- tôi đã bảo bà phải tìm hiểu cho kĩ vào. Bây giờ thành ra sắp mất hết rồi!- Bực tức, Paul ngồi sụp xuống đất, đá tung cát dưới chân.

- Làm gì bây giờ...?- giọng cô gần như vỡ òa.

- Hãy cứ bình thường đã.- Paul nói.- rồi làm cho hắn phải cắn rứt lương tâm mới thôi.

- Thế thì được ích lợi gì? Ngày mai hắn đi đính ước với con bé khác rồi kia kìa!- Thanh Diên to tiếng, sự giận dữ bùng lên trong mắt.

- Sao lại mắng tôi? Người bà cần sợ là tên Quang Hạo chết tiệt đó kìa!

Chẳng nói chẳng rằng, Thanh Diên chạy ra khỏi cổng trường, muốn bắt taxi tới chỗ Quang Hạo trong cơn mù quáng. Paul kéo tay cô lại:

- Diên sao? Hành động hấp tấp thế mà được à? Chưa có kế hoạch gì mà xông xộc đến chỗ hắn sao? Bà mất hết lí trí rồi hả?

Không đếm xỉa đến lời của Paul, Thanh Diên lên taxi và tiến tới tập đoàn họ Vệ xưa.

Hùng hổ tiến vào phòng làm việc của Quang Hạo, nước mắt cô chỉ chực trào ra khỏi khóe mắt. Nhìn biểu hiện của cô, anh hiểu Thanh Diên đã biết chuyện, Quang Hạo tiến lại gần, đặt tay lên bờ vai đang khẽ rung trong niềm xúc động của cô. Đôi mắt Thanh Diên nhìn Quang Hạo trừng trừng như muốn anh thiêu rụi trong hận thù.

- Anh bỏ tôi...- giọng Thanh Diên run run... theo một con bé vừa chập chững vào trung học!

- Chuyện không phải như thế! Anh không đồng tình với lễ đính hôn.- Quang Hạo phân bua, những lời dối trá bắt đầu phun ra từ miệng anh ta.

Thanh Diên buông một tiếng cười khẩy, khóe miệng cô nhếch lên đau đớn.

- Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi. Anh sắp nghĩ ra cách rồi.- Quang Hạo khẳng định.

Cười nhạt, Thanh Diên hất bàn tay Quang Hạo khỏi vai mình, nhìn thẳng vào mắt anh bằng ánh nhìn khinh蔑:

- Anh nói rồi mọi chuyện sẽ ổn cả, liệu có ổn thật hay không? Yêu anh, bên anh... phải chăng là sai lầm?...Tôi chỉ là một con bé yếu ớt....Còn anh, anh chỉ là một thằng hèn...

Một giọt nước mắt duy nhất trào ra khỏi khóe mi, chạy dài trên khuôn mặt Thanh Diên rồi nhanh chóng rơi “tách” xuống đất một cách chua xót, như tiếng chuông cảnh tỉnh báo hiệu rằng mọi chuyện giờ đây đã hết thật rồi...

Thanh Diên bỏ đi, bỏ lại Quang Hạo chẳng thể cự quạ, cũng chẳng còn tư cách để đuổi theo giữ cô lại bên mình... Cô nói đúng, anh... chỉ là một thằng hèn!

- Mẹ ơi, sao mẹ khóc?- đứa bé hỏi, đưa tay quẹt nước đang đọng đầy trong mắt mẹ nó. Nó bé bỏng quá, không hiểu tại sao mắt mẹ lại long lanh đầy nước đến nhường vậy, chỉ cảm thấy buồn thật buồn khi mẹ khẽ đưa tay vuốt mái đầu đầy tóc tơ của mình:

- Mẹ không khóc, mẹ ngáp vì buồn ngủ rồi nước mắt chảy ra đấy thôi...- Thanh Diên gượng cười cho con gái thấy, ôm nó gọn trong vòng tay mình, cố không để cho nó thấy. Nhưng nước mắt cô thì không sao kìm hãm được, cứ nhỏ tí tách lên tấm áo màu cam của con bé. Dường như nhận ra điều gì đó, bé con lặng yên không nói lời nào, ngồi ngoan ngoãn trong lòng mẹ, cố gắng truyền sự ấm áp của mình sang mẹ bằng cách đưa bàn tay nhỏ xíu của nó chui gọn vào trong bàn tay mẹ rồi nhắm mắt yên bình, con bé tỏ vẻ nhỏ nhỏ:

- Con yêu mẹ...

Minh Khiết mặc một chiếc váy màu kem, chiếc váy bông dài đến đầu gối, trông trang nhã đến lạ thường. Cô mỉm cười với tất cả khách mời tối dự, chăm chú tới từng chi tiết vụn vặt của buổi lễ, đến cả màu sắc

bông hoa đặt trên bàn tiệc đến dòng chữ in trên thiệp mời,... Lễ đính hôn của cô phải thật hoàn hảo! Trừ việc... chưa thấy chú rể xuất hiện.

Minh Khiết sốt sắng gọi cho thư kí của Quang Hạo, anh ta trả lời rằng không biết giám đốc ở đâu, cô bức tức quát tháo với tất cả các nhân viên phải tìm cho được anh ở đâu rồi đích thân đi tìm. Minh Khiết chạy tới trước cửa phòng làm việc của anh, căn phòng trống rỗng không một bóng người, cô lại tìm về nhà nhưng cũng không có anh ở đó. Minh Khiết bức tức hỏi bản thân nơi nào anh còn có thể đi được nữa? Một ý nghĩ chợt vụt qua tâm trí cô, phải chăng... Quang Hạo đang ở chỗ của Thanh Diên? Minh Khiết lập tức gọi lái xe tới căn hộ của Thanh Diên, khi Thanh Diên vừa mở cửa, cô lập tức xông vào xục xạo tìm khắp chốn bóng dáng của Quang Hạo.

- Không có...- Minh Khiết thất thần tự nói với bản thân.

- Không có?- Thanh Diên ngạc nhiên. – Cô tìm cái gì sao?

Minh Khiết quắc mắt nhìn Thanh Diên, tiến tới áp sát mặt cô:

- Nói đi, cô giấu Quang Hạo ở đâu?

Hiểu ra vấn đề, Thanh Diên bật cười lớn, ôm bụng mà cười cho tới khi bình tĩnh lại, cô nhìn Minh Khiết:

- Ha ha. Hóa ra tân nương đập cửa phòng hoa chúc ra ngoài tìm tân lang sao?

Minh Khiết định cho Thanh Diên một bạt tai nhưng sự chú ý của cô lại bị phân tán tới một điểm thấp hơn khuôn mặt của Thanh Diên nhiều... Đó là một bé gái nhỏ đang dụi mắt, trên tay ôm chú thỏ bông trắng mềm mại bước ra từ phía phòng ngủ, giọng cô bé líu lo gọi mẹ rồi tiến tới chỗ Thanh Diên. Minh Khiết cứng đờ người, hết nhìn bé gái rồi lại quay sang nhìn Thanh Diên như không tin vào mắt mình.

- Sao?- Thanh Diên cười đắc ý.- Cô bị sét đánh trúng rồi hay sao mà đứng như trời trồng vậy?

Minh Khiết ngược mắt mình lên nhìn Thanh Diên như muốn đặt câu hỏi lớn, câu hỏi mà Thanh Diên không cần nghe nó bật ra thành tiếng cũng có thể trả lời:

- Phải! Con bé là con của Vệ Du! Đứa con mà cô hằng ao ước muốn có nhưng cả đời cũng không có được!!!

- Không có chuyện ấy!- Minh Khiết hét lên, mắt vẫn lên những tia nhìn dữ tợn, đổ ngẫu.- Tôi nhất định sẽ có con với anh ấy!!!

- Cô định hội ngộ với Vệ Du dưới tuổi vàng sao? Vả lại, cô có chắc rằng... cả kể khi đã chết, anh ấy đồng ý lấy cô chứ?

Minh Khiết đưa tay lên, định tát vào mặt Thanh Diên nhưng Thanh Diên lại nhanh hơn, tát vào má trái Minh Khiết lần lên hình năm ngón tay rồi quát:

- Đã tỉnh ra chưa? Vệ Du không yêu cô!! Quang Hạo cũng thế!!! Anh ta đã chạy trốn khỏi cô đó thôi!!!

- Tôi không tin...- Minh Khiết bắt đầu khóc, nước mắt lã chã lăn dài.

- Nghe đây!- Thanh Diên nắm vai Minh Khiết quay người cô thẳng với mình, dùng tay nâng cằm Minh Khiết lên để ánh mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình.- Cả hai người đàn ông mà cô yêu.- Thanh Diên nhấn mạnh từng chữ, như muốn dùng dao mà khắc vào tim Minh Khiết.- Đều. Yêu. Tôi.- Dùng ánh nhìn tự mãn nhất, Thanh Diên cười đầy đắc thắng nhìn vào mắt Minh Khiết rồi sỗ sàng buông Minh Khiết ra, đẩy Minh Khiết ra khỏi nhà, đóng sầm cửa lại một cách tàn nhẫn.

Sau cánh cửa gỗ nặng nề, một giọt nước mắt cũng chảy ra khỏi khóe mắt Thanh Diên, tiếng cô nhỏ như hơi thở:

- Chính mi... ngày đó đã giết Vệ Du!

Ở một xó xỉnh của một quán bar thâu đêm trong thành phố, Quang Hạo đang gục trên quầy, chiếc áo sơ mi xộc xệch, áo vest đã bị cởi ra vứt trên ghế, cà vạt nới rộng, sắp tuột khỏi cổ tới nơi, trên cằm anh lấm

tầm rêu. Những chai rượu trước mặt đã cạn sạch, kiêu hãnh đứng khoe sự trong suốt của cái vỏ trống rỗng mà trước đó đựng đầy thứ chất lỏng giải sầu.

- Tôi... là một thằng hèn đúng không?- anh tự nói với mình, nâng chén sóng sánh rượu lên trước mắt, nhìn xuyên qua nó như muốn xuyên thủng tất cả rồi cạn chén cay, anh cố nuốt đau đớn vào trong. Nhưng chẳng hiểu sao, cái thứ đau đớn như muốn xé nát từng đoạn cơ thể ấy lại bật ra thành một tiếng cười. Tiếng cười chất đắng hơn bao giờ hết. Tiếng cười đau hơn bao giờ hết...

Chạy qua não anh là những hình ảnh như một thước phim dài đằng đẳng...

- Nói yêu em chỉ là nói dối đúng không?- Thanh Diên đã từng nói với anh, ngay khi anh đeo chiếc vòng cổ kim cương đẹp vô ngần cho cô.

- Em lo lắng gì cơ chứ.- anh cười, an ủi cô.- suốt đời này, anh chỉ yêu mình...- Thanh Diên đưa tay chặn lời nói của Quang Hạo lại, đầu cô lắc, giọng thật buồn như nỗi sâu gọi lên từ sâu thẳm:

- Có những thứ ta không thể nói trước được bao giờ...- mắt cô đờm buồn như ngày chiều tà ngấm hoàng hôn lặn.- trong đó... tình yêu là thứ đầu tiên...

Hình ảnh ngày hôm ấy nhạt nhòa dần, sắc nét hơn là hình ảnh một Thanh Diên cầm bó hồng thắm trên tay, bộ váy cưới trắng thắm đỏ màu máu, và Quang Hạo nhìn xuống người mình, máu đang tuôn ra từ đó, nước mắt cô rơi thấm thiết, một tiếng nói từ nơi xa xói lăm vọng lại...

- Xin anh... đừng bỏ em...

Quang Hạo choàng tỉnh khỏi cõi mộng. Anh ngồi bật dậy trên ghế. Hóa ra anh đã mơ. Nhưng nó thật quá, thật đến mức Quang Hạo cảm thấy giây phút này đây mới là ảo, còn Thanh Diên với bộ váy cưới đầm máu mới là thật...

Anh ngơ ngác nhận ra mình đang ở trên ghế sau của xe ô tô. Quang Hạo hỏi người tài xế:

- Chúng ta đang đi đâu?

Người tài xế mỉm cười đáp:

- Đến lễ đính hôn của cậu chủ. Mọi người đã chờ cậu lâu lắm rồi.

Nếu tình yêu chỉ như những bong bóng trong suốt lung linh đẹp dễ thì tốt biết mấy, cái thứ bong bóng ấy dễ dàng vỡ ra và chẳng còn để lại chút vương vấn gì... Nhưng tiếc sao... tình yêu lại không như thứ bong bóng giản đơn ấy...

Nếu một ngày em ra đi... liệu sẽ có người giữ em lại...?

Nếu hoa hướng dương không còn hướng về mặt trời... liệu mặt trời có còn soi sáng hướng dương?

- Cái ngày chúng ta hạnh phúc mãi mãi bên nhau sẽ đến phải không anh?- Minh Khiết nói, đầu đang ngả lên vai Quang Hạo đầy yên bình. Anh giật mình, tỉnh khỏi giấc mơ có một cô gái từng nói với anh về bong bóng, về hoa hướng dương và về mặt trời...

Anh không trả lời câu hỏi của Minh Khiết, chỉ lặng yên nhìn qua lớp kính dày của tiệm cà phê, ra ngoài màn mưa đang trút xuống, những bong bóng mưa xuất hiện rồi vỡ ra nhanh chóng, sự xuất hiện không mấy đáng kể và cũng chẳng đẹp như hàng ngàn bong bóng xà phòng lung linh, dịu dàng cuốn theo chiều gió trên đồng cỏ cao xanh mượt như trong giấc mơ của anh. Quang Hạo hướng ánh nhìn vào dòng người đang vội vã qua lại trên đường, họ lẩn trốn cơn mưa lớn bằng cách chạy thật nhanh tới chỗ trú có mái che, tất cả bọn họ đều vậy...

Trên vỉa hè bên kia đường, một bé gái nhỏ xíu đứng giữa cơn mưa tầm tã, cầm cái ô đỏ rực rỡ như xua tan sự xám xịt ngày mưa. Cô bé đứng đó một mình, không khóc nhè như những đứa bé bị lạc mà nở nụ cười trẻ thơ tươi hơn bao giờ hết, rồi bất thành linh, cô bé buông ô ra, ngẩng mặt về phía mưa và dang rộng hai cánh tay như muốn đón trọn toàn cơn mưa vào người mình. Chiếc váy đỏ tươi của cô bé ướt đầm nước nhưng cô bé vẫn thích thú hưởng thụ cơn mưa. Phải chăng mưa chính là người bạn thân thiết nhất của cô

bé? Và như vậy, giữa những bức tường xỉn màu vì mưa, giữa không gian xám xịt bởi mưa, nổi bật lên màu đỏ trong sáng căng tràn sức sống của một cô bé con kì lạ thích mưa...

- Cô bé đó ốm mất!- Quang Hạo sốt sắng, đứng dậy khỏi ghế, muốn chạy sang đường đưa cô bé vào chỗ trú mưa.

- Kệ nó đi mà.-Minh Khiết hờ hững.- việc của nó khắc có bố mẹ nó lo.- cô níu tay anh lại, nũng nịu không muốn anh đi. Nhưng Quang Hạo bỏ tay Minh Khiết ra, rải những bước rộng khỏi quán cà phê và lao vào màn mưa...

- Chú đưa cháu vào nơi ấm áp hơn nhé?- Quang Hạo nói với cô bé con, đưa tay ra. Cô bé nhìn bàn tay to lớn của Quang Hạo rồi gật đầu mạnh, mỉm cười đầy hạnh phúc. Anh bọc cô bé lại bằng sải tay rộng của mình, mong sao mưa không làm ướt cô bé thêm nữa rồi vội vã chạy vào trong cửa hiệu, hỏi nhân viên phục vụ:

- Ở đây có máy sưởi không?

Người đó gật đầu, Quang Hạo vui mừng bế bé con tới đó, sưởi ấm người và cẩn thận gỡ chiếc nơ đỏ trên mái tóc xoăn gọn ấy xuống. Chỉ một lúc sau, quần áo bé con khô hẵn, mái tóc không còn ướt nữa.

- Chú cài lại chiếc nơ này lên tóc bé nhé?- Quang Hạo hỏi, đưa ra chiếc nơ ban nãy. Bé con lắc đầu, gấp bàn tay đang xòe ra của Quang Hạo lại. Anh cười:

- Bé muốn chú giữ chiếc nơ này sao?

Bé con cười, gật đầu xác nhận.

- Cảm ơn bé nhé.- Quang Hạo nói, nét vui biểu hiện rõ trên khuôn mặt. Đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, anh hỏi bé con:

- Mẹ bé đâu rồi?

Cô bé đưa tay chỉ ra ngoài cửa kính, dáng một người đang chạy trong mưa túm những người đang đi lại hỏi sốt sắng, chẳng biết những giọt nước đang tràn xuống cầm kia là nước mưa hay nước mắt?

- Ô, hóa ra đó là mẹ bé sao?- Quang Hạo ậm ừ. Cô bé gật đầu lần nữa. Anh giao bé con lại cho Minh Khiết trông, cô ta chẳng thèm để tâm mấy, chỉ thấy sao con nhóc này trông quen quá.

- Xin lỗi, con gái cô đang...- Quang Hạo chạm vào vai người mẹ để cô quay đầu lại rồi khi nhận ra gương mặt ấy, giọng nói anh tắt ngấm.

- Con tôi đâu?- Thanh Diên đang khóc, cô meo mào nói, dường như sắp gục ngã tới nơi.

-...đang...- Quang Hạo ấp úng, cố kết nối sự kiện lại với nhau.-... ở kia.

Vậy là Thanh Diên vội vã chạy tới, không dám ôm con vì sợ nó sẽ ướt như chuột vì mình, nước mắt cô trào ra vì vui sướng, vuốt mái tóc của nó:

- Lần sau... đừng rời mẹ nữa bước nữa nhé...

Con bé gật đầu, trên tay cầm hộp sữa đang mút dở khiến cô phải bật cười. Đôi mắt to tròn ngây thơ trông như chú thỏ non, mái đầu bé nghiêng nghiêng, thấy khó hiểu vì sao mẹ khóc...

Ngồi đối diện nhau trong quán cà phê, Thanh Diên chung ghế với con gái, Quang Hạo và Minh Khiết bên ghế đối diện, trước mặt họ là những tách cà phê bốc khói và li sữa nóng cho bé con.

- Vậy... bé con là... con em sao?- Quang Hạo hỏi e dè.

Thanh Diên cười:

- Cha nó, có lẽ anh cũng biết đấy!

Minh Khiết giật mình, ngồi thẳng trong ghế, hấp tấp nói:

- Làm sao anh ấy biết được chứ?

Thanh Diên khó hiểu nhìn Minh Khiết:

- Việc gì cô phải phản ứng mạnh vậy? Quang Hạo có lẽ biết Vệ Du chứ, nhà cô và Vệ Du thân nhau lắm mà! Minh Khiết thở phào nhẹ nhõm rồi vội vã bào chữa cho thái độ của mình:

- Quang Hạo bị mất trí nhớ... nên...

Thanh Diên cười khẩy, nói với Quang Hạo:

- Cô ta sợ tôi nói với anh tại sao bố con tôi lại chết ấy mà.

Cô đứng dậy, định bỏ đi nhưng Quang Hạo giữ tay cô lại:

- Nghĩa là sao?

- Anh thử hỏi vị hôn thê của mình xem!- Thanh Diên trả lời, bế con gái mình lên rồi rời quán.

- Em có điều gì muốn nói với anh không?- Quang Hạo hỏi, hướng ánh mắt vào Minh Khiết. Cô ngồi im lặng nháp ngậm cà phê của mình, không muốn nói. Anh cũng thất vọng rời đi, bỏ lại mình Minh Khiết chờ vợ giữa chiếc ghế sofa ấm áp...

8. Chương 8

Cái lạnh bất chợt ủa đến không báo trước như vũ bão, cả thành phố, người ta rủ nhau khoác những tấm áo to sụ ra đường. Trong căn hộ ấm áp của mình, Thanh Diên kéo cao khóa áo khoác cho con gái yêu, thơm lên má nó rồi đưa bé con đến lớp mẫu giáo.

- Nhớ ngoan nhé con.- Thanh Diên dặn dò rồi để bé con chạy qua cổng trường vào lớp. Cô đứng dậy, nhìn theo bóng con bé biến mất sau cánh cửa rồi bước bộ trên vỉa hè.

Thanh Diên ước chi mỗi ngày đều bình yên như thế này. Mấy chú chim đã đi tránh rét hết, để lại trên cành cây đơn độc những cánh tay khẳng khiu trụi lá. Tiết gió lạnh thổi khiến cô khẽ se người lại, co mình hơn trong chiếc áo ấm. Tiếng giày chậm rãi phát tiếng động trên vỉa hè, xuất hiện trước mắt cô là Paul, trong hình dạng một chàng trai, thật lạ lắm...

- Đi cùng tôi được chứ?- Paul nói, Thanh Diên gật đầu nhẹ, bước lên cánh cửa xe anh mở sẵn.

Xe lướt nhẹ trên đường, không khí lạnh không thể len lỏi qua lớp kính ô tô vào trong, không gian ấm áp khiến Thanh Diên thấy thoải mái, cô cởi áo choàng của mình ra, treo lên ghế.

- Chuyện của Quang Hạo... bà ổn chứ?

Một lần nữa, Thanh Diên chỉ gật đầu không nói. Một khoảng im lặng, giọng cô cất lên nghe kì lạ:

- Tôi không hiểu... Quang Hạo... đôi lúc... rất giống Vệ Du...- lời cô dừng lại, như chờ đợi Paul nói điều gì đó, nhưng anh vẫn im lặng.

- Lần trước, khi thấy ánh mắt trù mến quan tâm của Quang Hạo dành cho bé con... tôi thấy... lòng mình như mở ra... - Rồi cô tự bật cười chế nhạo mình.- ... Tôi điên lắm đúng không?- cô quay sang nhìn Paul, đôi mắt đầy sự giấu cợt bản thân.-... Lại đi tự rơi vào lưới mình giăng ra...

Paul lấy thuốc hút, thả một làn khói trắng rồi nói:

- Con người vẫn thường ngu ngốc như thế.

- Mọi chuyện rồi sẽ qua.- Thanh Diên tự trấn an mình, thở hắt ra một hơi.- Dù sao anh ta cũng thuộc về con bé Minh Khiết đó rồi, tôi sẽ nhanh chóng quên Quang Hạo thôi.

Đôi mắt Paul tự lự cảm nín chìm tróng suy nghĩ. Anh chẳng thể nói với Thanh Diên suy nghĩ trong đầu mình...

Quên. Liệu có thật sự rằng Thanh Diên sẽ quên Quang Hạo dễ dàng đến thế như điều cô tin tưởng?

Cuộc đời mỗi người như một trái bóng trong chân không, chúng va vào nhau chỉ trong chốc lát rồi lại bắn đi mỗi trái một phương. Chẳng có hai trái bóng nào mãi mãi gắn với nhau cả... Người ta ví tình yêu là thứ chất kết dính gắn hai con người lại với nhau, nhưng thật không may, chẳng có chất kết dính nào tồn tại trong khoảng chân không của những trái bóng cuộc đời...

Xếp đầy những quà tặng của Quang Hạo vào trong những chiếc hộp, Thanh Diên bận bịu cho chúng vào cốp xe Paul. Cô mỉm cười giải thích:

- Chà, tôi đang cần tích tiền để lo cho tương lai bé con. Nó mất cha nên mẹ nó phải lo cả.

Paul lặng im, dạo gần đây anh vẫn thường trầm lặng như thế, Thanh Diên không biết tại sao, nhưng cô nghĩ nếu muốn Paul sẽ tự nói mình biết...

Sau một hồi rao bán ở nơi đầu giá những thứ đắt tiền, Thanh Diên thu được một món hời lớn, cô gửi tiền vào tài khoản ngân hàng rồi mới tới chỗ làm ca chiều.

Bước qua những gian hàng quần áo, giày dép, túi xách hàng hiệu, Thanh Diên nhìn một cách nuối tiếc. Những đồ cô vừa bán còn giá trị hơn những thứ ở đây gấp mấy lần, nhưng chúng lại chẳng còn là đồ của cô nữa...

Bán những đồ Quang Hạo đã tặng cũng là cách khép lại một cuộc tình. Tình nào không còn thứ để gợi nhớ cũng sẽ dễ dàng rơi vào quên lãng... Gió cứ cuốn, gió cứ thổi, thổi mãi, sợ chỉ không cuốn nổi một mối tình?

Đêm về, khi một bản dạ khúc vang lên trong tĩnh lặng, mọi thứ chợt trở nên âm u mê hoặc hơn, rèm trắng gió cuốn như muốn tung cánh bay lên. Thanh Diên ngồi bên cửa sổ, mái tóc đen dài trải tràn qua hai vai, lướt thướt trên làn vải lụa của chiếc váy ngủ mượt mà. Cằm Thanh Diên ngả lên hai đầu gối đang lọt thỏm trong chiếc ghế lớn, bên dưới, chỉ vang lên một vài tiếng động nhỏ và ánh sáng lẻ loi của vài chiếc xe khẽ lướt qua trong yên ắng. Mảnh trăng nứt nẻ in bóng lên mặt nước đen kịt trong đêm thâu, lẻ loi mấy cánh hoa rách nát lững lờ dao động trên mặt hồ. Cơn gió đêm mang cái buốt giá xé xạc con tim người thức đêm...

Khi bóng tối ủa về, cái cô độc len lỏi vào cả những bức tường tâm trí mạnh mẽ nhất, rồi từ từ tràn vào con tim héo úa vì tình khiến nó chết dần đi mỗi đêm. Nhịp đập rộn ràng của trái tim ấy, cái thổn thức không nói thành lời ngày nào nay chuyển hóa thành nỗi đau khiến người thức đêm bật ra tiếng nấc nghẹn ngào... Rồi cái ngày ấy sẽ tới chứ? Cái ngày em quên được anh sẽ tới chứ...?

Có những tiếng tí tách khẽ vang lên trong đêm...

Nước mắt ai rơi trong tĩnh lặng...

Mối tình ai kêu gào trong đêm thâu?

Cái gì đến rồi sẽ đến, cái gì đi rồi sẽ đi. Đó là quy luật.

Vậy tại sao cái cần đến thì đã đến, cái cần đi lại không chịu đi?

Hai năm qua đi, tình yêu cứ lặng yên như thế, không một lời đòi hỏi gặp lại hay nghe tiếng nói của nhau. Cứ tưởng mọi chuyện như vậy là đã qua đi, là đã có thể yên lòng mà mỉm cười khi gặp lại người cũ, còn cứ ngỡ có thể đến dự đám cưới của người ấy với tâm trạng hạnh phúc...

Quang Hạo

Đứng bên cạnh tôi, Minh Khiết mặc chiếc váy cưới trắng ngần, mái tóc búi cao để lộ cái cổ trắng ngần mịn màng không tì vết của thiếu nữ tròn mười tám. Nét ngây thơ trên khuôn mặt em thậm chí còn chưa kịp rời khỏi thì Minh Khiết đã vội vàng xích tôi và em lại với nhau bằng cái công hôn nhân. Em non dại quá, dường như Minh Khiết vẫn chưa hiểu cuộc sống gia đình là như thế nào, những điều gì đang chờ đợi em ở phía trước, đó đâu chỉ đơn giản chỉ là chuyện gôi chăn...

Giờ hẹn đã điểm, mọi người cùng ngồi vào bàn tiệc, Minh Khiết nín lấy tay tôi cùng đi vào trong. Trên sân khấu, dàn nhạc tha hồ biểu diễn tài nghệ của họ, giọng ca trong trẻo của nữ ca sĩ nổi tiếng ấy dễ dàng đi sâu vào lòng người. Thấp thoáng vài cặp nhảy bắt đầu ra sàn khiêu vũ bản valse dịu dàng như hơi thở. Tôi nâng li cay mà cạn, không hiểu tâm trạng của chính mình lúc này là gì.

Chính giữa sàn, một đôi nhảy đẹp đến tỏa sáng khiến mọi người đều dừng lại, ngẩng nhìn họ. Trong tiếng nhạc dịu dàng một bản tình ca, ánh mắt hai người say đắm nhìn nhau. Họ xoay tròn những bước nhảy, âu yếm hòa theo điệu nhạc. Cô gái mặc chiếc váy đen bó sát thân hình cao ngang ngực, vai để trần, dây áo mỏng manh buộc ngang tấm lưng mảnh, đuôi váy dài bao lấy từng đường sóng của cơ thể, mái tóc ngắn suôn dày không che nổi chiếc vòng kim cương lấp lánh trên cổ. Đôi guốc cao đang di chuyển những bước nhanh khi điệu valse bất chợt chuyển thành tango vội vã... Và khi ấy, khuôn mặt cô gái hiện lên sáng ngời, làn da như ánh trăng mờ hoặc khiến bao đêm thao thức tôi từng thức trắng nay phô ra như trên người thần trí tôi...

Bàn tay hần ôm lấy vòng eo em, khuôn mặt hần kề sát em từng hơi thở. Hai cơ thể quay cuồng trong vũ điệu nhanh đắm say tình ái... Điệu nhảy kết thúc, em ngã ra trong vòng tay hần, ánh nhìn hướng về phía tôi, mỉm cười như thách thức rồi... em đặt lên môi hần một nụ hôn dài!

—————Thanh Diên—————

Trở về bàn tiệc của mình, tôi cười thầm. Quang Hạo đang sục sôi, mắt hần bùng lên sự căm giận ghen tuông. Chẳng lẽ tôi để cho hần yên ổn kết hôn sao? Tôi lẽ dĩ nhiên phải tới đây phá đám rồi! Tôi ngồi thoải mái, tâm trạng không còn tồi như lúc mới tới. Chiếc ví cùng màu váy dính những hạt sáng lớn đang lấp lánh khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, khi được khoác lên mình những thứ đẹp đẽ, tâm trạng tôi thường tốt hơn. Hôm nay, tôi xinh đẹp chẳng kém gì Minh Khiết. Hôm nay là ngày cưới của cô ta, đáng lẽ ra cô ta phải là người nổi bật nhất, nhưng tiếc thay, ngôi vị ấy đã bị tôi cướp mất rồi.

Tôi hướng ánh nhìn mình về phía Quang Hạo, anh ta đang cố nén giận mà tiếp đón các vị khách mời tới dự. Quang Hạo và Minh Khiết phải đi chúc rượu từng bàn như các cô dâu chú rể khác thường lắm. Tới bàn tôi ngồi, Quang Hạo nhìn tôi đắm đắm, ánh mắt không chịu rời, cho đến khi Minh Khiết dùng tay kéo cầm anh ta về phía mình, kiễng chân hôn khiến toàn thể đám đông bất ngờ. Riêng tôi, hành động mang tính khiêu khích đó khiến tôi tức giận! Bờ môi Quang Hạo từng thuộc về tôi! Nay lại bị kẻ khác nghiễm nhiên chiếm lấy ngay trước mắt mình. Hối sao không giận cho nổi?

Minh Khiết nhìn tôi với ánh mắt thách thức, như muốn tuyên bố rằng tôi đã thua cô ta. Tôi diễn thật đạt, nhìn lại Minh Khiết với ánh mắt khinh khỉnh thờ ơ, thông báo rằng tôi chẳng hề bận tâm tới trò trẻ con cô ta vừa làm. Nhưng nhóc con đó dường như vẫn chưa chịu từ bỏ, cô ta vút cánh tay Quang Hạo, nói âu yếm như một đứa nhóc làm nũng với cha, y hệt cảnh ngày trước cô ta làm nũng với Vệ Du khiến tôi phát cáu:

- Chồng yêu à...- cô ta ngân dài giọng, yếu điệu chỉnh lại cà vạt cho Quang Hạo, sửa sang bông hoa cài hóa vón đã ngay ngắn đúng vị trí rồi...- Kia chẳng phải là chị Thanh Diên, bạn cũ của chồng sao? – Cô ta hướng đôi mắt chuốt mascara dày nhìn tôi đầy giễu cợt.- Chúng ta nên uống riêng với chị ấy một li đây mới phải.- Rồi cô ta kéo Quang Hạo cùng bản thân đi tới trước mặt tôi, một tay đưa ra nhấc chai rượu ra, rót đầy li cho cả ba, cái giọng lạnh lạnh lại vang lên:

- Nào, cùng cạn vì tình bạn thân thiết giữa chúng ta!

Dứt lời, Minh Khiết tự mình nuốt chửng số rượu trong cốc lát, Quang Hạo im lặng, thứ chất lỏng trong tay anh chẳng hề vơi đi chút nào cho dù anh cố nhấp môi lên miệng cốc. Còn tôi, cười một điệu chế giễu nhất có thể, nói với Minh Khiết:

- Thứ rượu này cần thưởng thức từ từ chứ không phải uống một hơi hết sạch như thế đâu, cô dâu bé nhỏ ạ. Minh Khiết chẳng hề mất đi sự tự tin, chỉ buông lại câu cuối cùng trước khi rời đi:

- Mỗi người uống theo cách riêng.

—————Quang Hạo—————

Em ngồi xuống, lại nói chuyện vui vẻ với những người xung quanh khi tôi đã rời đi như không có chuyện gì xảy ra. Tại sao em có thể vô tâm đến thế? Chẳng lẽ em thật sự không còn chút tình cảm nào với tôi sao?

Không, không phải thế, Thanh Diên không phải kẻ vô tâm, mà em là kẻ nhẫn tâm. Em cố tình tới dự đám cưới của tôi, cố tình hôn kẻ khác trước mắt tôi, cố tình tỏ ra thờ ơ với hành động của Minh Khiết, em làm vậy là muốn chà xát trái tim tôi, muốn bóp nghẹt nó cho đến khi héo hắt ngộp thở mới thôi, muốn tôi nổi khùng lên mà chạy tới ôm em trong vòng tay như ngày trước. Em đã đánh chiêu bài cuối cùng hòng cứu vãn cuộc tình dang dở của chúng tôi, hòng buộc lại sợi chỉ đỏ đứt đoạn của cả hai... Cô gái của tôi nhẫn tâm quá... Em biết rõ nếu tôi không đủ dũng cảm đến với em thì suốt phần đời còn lại tôi cũng chỉ có thể sống trong khổ đau và em đang góp phần làm tăng nỗi đau đớn ấy...

Minh Khiết cười nói vui vẻ với khách khứa, chen một câu hỏi với một vị sang trọng làm trong bộ Ngoại giao:

- Vừa này đôi kia nhảy đẹp quá!- em cười, hướng li rượu về phía Thanh Diên cùng chàng trai em vừa cùng khiêu vũ.- chẳng biết họ là ai, ngài biết chứ?

Người đó cười, xoay xoay vành li nhấp ngụm nhỏ, từ tốn trả lời:

- Chàng trai đó là con trai Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao chúng tôi. Còn cô gái là vị hôn thê của anh ta. Nghe nói là mấy tuần nữa sẽ thành hôn...

-Ồ, thì ra là vậy...- Minh Khiết gật đầu, lên nhìn phản ứng của tôi. Năm đám tôi siết chặt, cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng không thể. Minh Khiết sắp kết hôn sao???

Trên đường trở về bàn tiệc của mình, Minh Khiết buông một câu hờ hững:

- Vậy ra không chài được con cá lớn là anh, cô ta đã giăng bắt được chú cá còn to hơn. Quả là tài thật!!

Không có từ nào có thể phát ra từ cổ họng tôi lúc này, ngồi xuống bàn tiệc, tôi nốc rượu như nước lã, chỉ mong rượu có thể thiêu đốt tâm trí sôi sục và cả trái tim đau đớn này đi, để nó không thể nghĩ về Thanh Diên nữa... để nó không thể đau vì em nữa...

Tiệc tan, khách khứa về hết cả. Minh Khiết say mềm được các gia nhân đưa về nhà, tôi ở lại tiễn những vị khách cuối cùng. Cuối cùng, khi mọi việc đã xong xuôi cũng đã gần đêm, các nhân viên vội vã trở về nhà, để lại mình tôi cô đơn trong phòng tiệc rộng thênh thang nhập nhoạng sáng tối. Tôi ngồi xuống ghế, thở ra vì chán nản. Tại sao rượu không thể chúc tôi say? Những tháng ngày không em sẽ đi về đâu??

- Anh còn yêu em không?- Giọng Thanh Diên vang lên ngay cạnh khiến tôi giật mình. Tôi vẫn ngồi đó, nhìn lên khuôn mặt thân thương biết bao ngày tháng qua tôi không thể nhìn ngấm. Thay cho câu trả lời, tôi vòng tay ôm lấy khuôn người nhỏ nhắn ấm nóng của em, Thanh Diên cúi xuống hôn lên mái tóc tôi. Áp đầu lên eo Thanh Diên, tôi cảm nhận rõ làn da mượt dưới tấm váy mỏng manh, trong vô thức, tôi đưa tay ra sau lưng Thanh Diên, khẽ rút sợi dây buộc lỏng lẻo.

Em ngăn lại, ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi, mỉm cười đầy mê hoặc rồi nuốt chửng lấy bờ môi tôi. Tâm trí tôi bị cuốn theo Thanh Diên không níu kéo, tôi thả hồn mình trôi theo sự đắm say em trao cho không ngần ngại. Tôi giờ phút này nguyện dâng cả linh hồn mình cho em...

- Nói yêu em đi...- Thanh Diên thì ào, lời nói buột ra giữa hơi thở dồn dập. Mùi hương từ thân thể em tỏa ra khiến tôi ngất ngây choáng choáng, tâm trí mê muội như đang ở cõi thần tiên mộng ảo...

- Anh yêu em.- Tôi thì thầm vào vành tai em, lời nói ngọt ngào khiến Thanh Diên mỉm cười hạnh phúc. Em tựa cằm lên vai tôi mãn nguyện, vòng tay ôm khít chặt hơn. Thanh Diên lồng những ngón tay mình vào tay tôi, đứng dậy bảo tôi theo em bước ra ngoài.

Đêm xuống mang theo sương giá, phủ một màn mờ ảo khói trắng như thả rèm chạm mặt đất sẫm. Thanh Diên dẫn tôi lên đồi cỏ, những nhánh cỏ sức sống mãnh liệt một màu non tươi ướt đẫm bởi sương, óng lên sắc xanh một cách kì lạ khi thỉnh thoảng được một ánh đèn pha ô tô lướt qua. Trời ngày càng lạnh dần, Thanh Diên chỉ mặc chiếc váy dạ hội mỏng manh, tôi khoác áo vest của mình cho em. Cái sương giá bắt đầu xâm nhập vào cơ thể khiến đầu tôi nhức nhối, bỗng chốc thấy đồi cỏ này sao quen thuộc quá... Như từ một ngày xa lắm, tôi đã từng đến đây... Thanh Diên quay sang mỉm cười với tôi, nụ cười của em cũng như vọng lại từ cõi hư vô ngày nào trong quá khứ... Mọi thứ trước mắt tôi nhạt nhòa dần. Cơn đau đầu càng trở nên dữ dội như có thứ gì đó trong óc đang cầm rìu bổ hộp sọ tôi muốn chui ra... Khi đó, đầu óc tôi quay cuồng rồi... ngất lịm...

9. Chương 9 - End

- Cục Mỡ! Thanh Diên cười thích thú, đánh tay vào cái bụng béo phị của tôi.

- Sao lại gọi anh là Cục Mỡ?- tôi thắc mắc, nhìn em vui sướng cầu chí đôi má phệ của mình.

- Anh gọi em là Mèo Con mà. Mèo thích Mỡ, mà người anh lại toàn mỡ, nên em sẽ gọi anh là Cục Mỡ, chẳng phải dễ thương lắm sao?- em cười híp mắt. Nhúm tóc đuôi gà ngoe nguẩy trong thích thú. Tôi gật đầu đồng ý, nhắc cái thân hình đồ sộ của mình khỏi thăm cỏ xanh mướt, vui sướng ngắm mặt trời đang chói lòa trên cao:

- Mèo thích mỡ, nghĩa là em thích anh đúng không?

- ừ, tất nhiên rồi.- Em thổi tung cọng cỏ trong tay mình, mắt hướng theo những sợi cỏ nhỏ đang được gió đưa lên cao chao liệng trong không trung.

Em thừa nhận rồi. Em nói em thích tôi rồi!!! Sung sướng quá đỗi, tôi đứng bật dậy khiến bị mất đà, vấp là ngã lăn tròn từ đỉnh đồi cỏ xuống chân đồi. Trời ơi, Thanh Diên đang vội vã chạy theo, gọi tên tôi thất thanh nhưng không kịp. Tôi nặng kị quá, lăn nhanh kinh khủng, em sao đuổi kịp nổi. Đến khi cái bụng ngấn mỡ của tôi đập mạnh vào một thân cây lớn, quá trình lăn mới dừng lại. Thanh Diên chạy tới nơi, thở hồng hộc, vội vàng lật tôi ra xem, sốt sắng hỏi tôi có đau chỗ nào, bị thương chỗ nào không, vẻ mặt em sắp khóc như tôi chết đến nơi rồi vậy.

- Anh không sao đâu.- tôi cười, nói với em.

- Không sao là không sao thế nào?!!- em quát.- Lăn như thế thì người thường sẽ chết đấy!! Anh có phải siêu nhân đâu!

- Không sao thật mà.- tôi ngồi dậy, nắm trọn bàn tay nhỏ bé của em trong lòng bàn tay hộ pháp của mình.- Anh nhiều mỡ nên lăn êm như ru.

Nghe tôi nói, khuôn mặt đang sắp khóc của em cũng phải phì cười. Tôi ngớ ngẩn gãi đầu, cười theo em. Thanh Diên gõ yêu vào đầu tôi, gầm gừ nhỏ:

- Anh đúng là Cục Mỡ của em mà.

Lại ục ịch theo em leo lên đỉnh dốc, nơi đó có một chiếc ghế dài bằng gỗ đang ngự kiêu hãnh như một ngai vàng, em ngồi xuống, tháo quả bóng bay màu hồng phấn đang buộc vào thành ghế ra, đặt sợi dây mỏng đang buộc quả bóng cho tôi:

- Cục Mỡ, em giao cho anh trách nhiệm giữ quả bóng này. Nó mà bay đi mất thì em sẽ giận anh đấy!

Tôi gật đầu quyết tâm, nhưng hỡi ôi, những ngón tay lớn vụng về của tôi không giữ nổi sợi dây mảnh làm quả bóng bay đi mất. Tôi vội vã đứng lên ghế, thân hình tròn tròn cố gắng nhảy lên túm lấy quả bóng trong vô vọng. Kết quả, ghế đổ, tôi một lần nữa ngã lăn xuống nền cỏ, theo đà mà lăn xuống dốc như lần trước. Thanh Diên cũng chạy theo nhưng em cười khanh khách. Đưa hai tay lên miệng thành một cái loa, em đứng từ trên hết xuống chân đồi nơi tôi vừa lăn tới nơi:

- Cục Mỡ! Em YÊU ANH NHẤT ĐỜI NÀY!

Giọng em vang vọng trong không gian, rồi đánh thẳng vào trái tim tôi khiến cái thân hình núc ních này sung sướng đến muốn chết đi. Ai có thể ngờ một anh chàng béo khờ như tôi có thể hạnh phúc đến nhường này?

Tôi đứng bật dậy, hú lên vì phấn khích rồi hét lên theo em:

- CỤC MỠ YÊU MÈO CON! YÊU MÈO CON NHẤT ĐỜI NÀY!!!!

—Thanh Diên—

Tim tôi đập như muốn vỡ ra khỏi lồng ngực. Quang Hạo bỗng nhiên ngắt lịm đi khiến tôi sợ hãi gọi cấp cứu đưa anh tới bệnh viện. Bác sĩ khám và bảo anh bị chấn động nhỏ. Chấn động? Vì sao lại chấn động cơ chứ? Nếu anh cứ như vậy mãi không tỉnh lại tôi biết làm sao??

Tôi nắm chặt bàn tay anh, đưa lên kề sát mặt mình mà cầu nguyện. Quang Hạo à, em xin anh hãy tỉnh lại đi. Đừng có như vậy mà...

Nước mắt tôi bắt chợt lặn. Làm sao đây? Nếu Quang Hạo cũng rời bỏ tôi như Vệ Du thì sao? Nếu anh tôi bỏ tôi một mình mà đi thì phải làm sao? Tôi nào có thể chịu nổi đau đớn ấy lần hai? Làm sao đây?

- Anh đừng chết...- lời nói của tôi bật ra khỏi miệng nghẹn ngào, cơn đau đớn dồn nghẹn ứ ở cổ tôi không thể nào nuốt trôi được, chỉ thấy mạch máu của mình chảy cũng không thông. Bác sĩ nói anh ấy không sao, vậy thì sao Quang Hạo vẫn chưa tỉnh lại?

- Anh ơi, anh mở mắt ra đi. Đừng làm em sợ... -Tôi nhắm mắt cầu nguyện, cầu cho anh mau chóng tỉnh lại, mau chóng cho tôi nghe thấy giọng nói của anh...

- Em cũng đã từng nói với anh như thế.- Giọng anh yếu ớt cất lên, vui sướng tôi choàng mở mắt:

- Anh tỉnh lại rồi!- tôi kêu lên mừng rỡ.- Chờ em nhé, em gọi bác sĩ.

Quang Hạo giữ tay tôi lại. Sững sờ nhìn vào mắt anh, tôi thấy điều gì thật khác lạ. Ngay phút giây này, ánh nhìn của anh giống Vệ Du hơn bao giờ hết khiến tôi sợ hãi Quang Hạo cũng sẽ bỏ tôi mà đi...

- Em cũng từng nói với anh rằng... “Anh đừng chết”...

Khó hiểu, tôi đã bao giờ nói thế với Quang Hạo đâu?

Đôi mắt anh tràn ngập nước, đôi lông mày nhíu lại, anh để kệ cho nước mắt lăn dài trên má mình, chỉ nắm chặt lấy tay tôi, giọng xúc động:

- Anh không chết. Anh chưa bao giờ chết...

- Anh sao vậy?- tôi sốt sắng hỏi.

- Không, anh không sao cả.- anh nở một nụ cười tràn ngập nỗi nhớ mong.- Là anh đây, là anh đây Thanh Diên à...

Tôi lặng thinh. Quang Hạo bị sao vậy?

- Anh đây mà.- anh bật cười, tay đập nhẹ vào ngực mình.- Anh là Vệ Du đây.

Vệ Du? Quang Hạo vừa nói anh ấy là Vệ Du? Phải chăng tôi nghe nhầm?

- Anh bị mệt rồi...- tôi cản, cố ấn anh nằm xuống nghỉ ngơi.- Anh ngủ đi, ngày mai mọi chuyện sẽ ổn hơn.

- Anh không có diên, Thanh Diên à.- Quang Hạo ngồi bật dậy.- Anh nhớ lại tất cả rồi! Anh chính là Vệ Du, anh đã phẫu thuật thẩm mỹ, đã bị mất trí nhớ. Vào ngày ấy, ngày cưới của chúng ta, anh không chết!!- Lời anh mạnh mẽ khẳng định khiến tôi bị xáo động, điều anh nói có phải sự thật không? Tôi bối rối nhìn anh.

Nước mắt Quang Hạo lăn càng mạnh hơn, anh nắm chặt lấy bàn tay tôi, giọng khàn khàn hòa cùng nước mắt:

- Cục Mỡ yêu Mèo Con... Yêu Mèo Con nhất đời này...

Tôi bật khóc nức nở. Quang Hạo từ từ ôm lấy tôi, bao bọc lấy tôi, lời anh thì thấm vào tai tôi, lặp đi lặp lại:

- Cục Mỡ yêu Mèo Con... Yêu Mèo Con nhất đời này... Cục Mỡ Yêu Mèo Con... Yêu Mèo Con nhất đời này...

Minh Khiết thẫn thờ trượt người dọc theo tường khuyu xuống đất. Ngoài cánh cửa phòng cấp cứu, cô đã chứng kiến tất cả. Vậy là Vệ Du đã nhớ lại, anh ấy đã biết sự thật rồi... Nghĩa là giờ đây, cô sẽ mất tất cả... Anh sẽ nhớ ra rằng chính cô đã phản bội hai người, chính cô đã báo địa điểm lễ cưới, chính cô đã chia cắt họ.... Anh sẽ mãi mãi không tha thứ cho cô... Anh sẽ không muốn nói chuyện với cô, sẽ không muốn gặp mặt cô, sẽ hận cô tận xương tủy... Làm sao đây?

Minh Khiết khê khóc lên từng cơn nấc nghẹn ngào. Sợ lắm, cô sợ lắm, cô sợ rằng Vệ Du sẽ bỏ rơi cô. Ngày trước, khó khăn lắm cô mới có thể giữ Vệ Du lại bên mình... Giờ thì sao? Làm thế nào Vệ Du sẽ lại trở về bên cô? Cô yêu anh, yêu anh hơn cả cuộc sống của mình? Thiếu anh cô sống sao nổi...

Được thôi, được lắm! Anh muốn bỏ cô mà đi thì cô sẽ làm hai người họ có đến với nhau cũng không hạnh phúc nổi!!

Minh Khiết đứng dậy, sai những bước tự tin trên hành lang, vang lên tiếng guốc lạnh lẽo băng khí bao trùm không gian.

Hạnh phúc ư? Anh đừng hòng đạt được khi dám rời bỏ cô!!!

Thanh Diên tra chìa vào ổ khóa, đưa tay lên miệng ra hiệu cho Quang Hạo hãy khê khàng thôi:

- Bé con chắc còn đang ngủ.

Anh gật đầu, mỉm cười.

Khi ánh đèn toàn căn hộ bật lên sáng ngời, một cảnh hỗn độn hiện ra khiến cả hai sững sờ. Đồ đạc đồ nghiêng ngả, tấm rèm cửa sổ rách nát, bộ sofa bị đâm thủng, kính vỡ tứ tung trên sàn,... Thanh Diên sợ hãi lao vào phòng ngủ. Nơi ấy chẳng thấy bóng dáng bé con đâu, trống rỗng...

- Bé con đâu rồi??- cô thốt lên sợ hãi. Quang Hạo tiến vào, nhặt mẩu giấy để lại trên tấm ga rách te tua: “Đến nhà kho ngày trước anh cứu em. Em đang giữ con anh. Đến một mình. Nếu báo cảnh sát, em sẽ giết con bé.”

Anh gọi điện cho Paul, bảo anh ta tới chăm sóc Thanh Diên, còn mình thì cầm theo tờ giấy, vội vã lao ra khỏi căn hộ.

Thanh Diên thần trí vô hồn, ngồi phịch xuống đất rồi lặng lẽ ngã gục ngất đi...

Quang Hạo

Tôi nhìn đồng hồ: 4 giờ sáng. Vội vã nhấn mạnh ga, chiếc xe cùng tôi lao đi như mũi tên trên đường...

Nhà kho tắm tối như ngày nào, nhưng hoang vắng hơn trước, vẫn là đồng phế liệu hoen gỉ, vẫn là tiếng côn trùng kêu một điệp khúc dai dẳng đầy tang tóc đau thương, bãi cỏ um tùm cao ngang người trên đường như muốn ngăn bước chân tôi lại...

Bước vào nhà kho, tôi thấy Minh Khiết ngồi trên chiếc ghế ngày trước, chỉ khác lần này em không bị trói mà đang bế bé con trong lòng. Nhìn thấy tôi, em mỉm cười vui sướng rồi nhận ra ánh mắt tôi đang hướng về phía bé con, em trấn an:

- Đừng lo, con bé chỉ ngấm chút thuốc mê nên bây giờ đang ngủ thôi.

Tôi thở phào, rồi lông mày chợt nhíu lại:

- Tại sao em lại làm thế này?

- Anh sẽ rời bỏ em phải không?- giọng Minh Khiết run run, bàn tay vuốt sợi tóc đang lơ thơ trước mặt bé con.- Vậy thì đứa bé này... đâu thể sống được!!- Minh Khiết gằn giọng, dùng tay bóp cổ bé con. Tôi sững sờ lao đến nhưng vòng tay em ngày càng siết chặt hơn, tôi cố gắng gỡ cũng không ra. Tức giận, tôi tát Minh Khiết đau tới nỗi em ngã khỏi ghế, bé con rơi khỏi người em, tôi vội vàng đỡ lấy.

Tóc Minh Khiết rối bù, tiếng cười em cất lên như kẻ điên:

- Anh tát em sao? Cuối cùng anh cũng vì mẹ con con bé đó!!!

- Đó là vợ và con anh!!- Tôi hét lên, tức giận phùng phùng.- Em định giết con anh!!!- Nhìn vắn ngón tay đỏ lừ trên cổ bé con, tôi xót xa. Con bé vẫn ngủ, nhưng nét mặt thì lộ rõ vẻ sợ hãi, có lẽ nó cũng gặp ác mộng trong cơn mê.

- Anh không thể là của em được sao?- Minh Khiết nói. Em khóc.

Tôi lặng thinh, không tìm nổi từ để phát ra từ cổ họng... Nói gì để em bớt đau đớn phút giây này?

- Cái gì đã không thuộc về mình thì mãi mãi không thuộc về mình.- một giọng nói thờ ơ cất lên, tôi quay đầu lại, thấy xuất hiện ngay ngưỡng cửa nhà kho là Paul, anh ta đang tiến tới chỗ chúng tôi. Thanh Diên bên cạnh lao tới ôm chầm lấy bé con, nước mắt em lăn vì hạnh phúc.

- Đó là quy luật.- Paul lạnh lùng, khụy một chân xuống ặt mình ngang với mặt Minh Khiết, nhìn thẳng vào mắt em. - Cô cũng thế. Chẳng có gì là ngoại lệ cả.

Dứt lời, anh ta đứng dậy, nhếch một nụ cười chua chát rồi rời khỏi ánh sáng nhà kho mà cô độc đi vào bóng tối, bị chính cái cô độc ấy nuốt chửng mất hút trong đêm... Anh ta lẻ loi như sói trắng đơn độc, cứ dần mãi bị bóng đêm nhấn chìm...

Cái thứ tình yêu mà anh ta kiếm tìm... phải chăng tìm không bao giờ thấy??

Các bác sĩ ulla vào, đưa Minh Khiết đi. Em hững hờ không chống cự. Đôi mắt trống rỗng, nhìn vào cõi hư vô, chỉ thấy nổi đau trào ra thành nước mắt, cứ thế lăn và lăn...

Tôi bế bé con trên tay, cùng Thanh Diên bước ra khỏi không gian nhà kho. Bé con trong lòng em khe cựa quậy, bé đưa đôi tay nhỏ nhỏ lên dụi mắt rồi chớp chớp nhìn tôi.

- Đây là Cục Mỡ, bé con à.- Thanh Diên cười, nói với bé.

Giọng bé cất lên, lần đầu tiên tôi được nghe, đáng yêu không tả:

- Mèo Con tìm được Cục Mỡ rồi sao?

Tôi cúi xuống thơm lên làn da mịn trên má bé. Bé con cười dễ thương, lí nhí nói với tôi:

- Chào Cục Mỡ, con là Bé Con. Cuối cùng con cũng gặp được Cục Mỡ rồi...

- Cục Mỡ sẽ không bao giờ rời xa Bé Con nữa.- Tôi nói, xúc động nhìn con gái mình.

- Cục Mỡ hứa nhé?- Bé Con nói, đưa ngón út ra. Tôi ngoắc tay với bé, giọng nói khẳng định tự tin:

- Bố hứa với con.

Bé Con vòng tay nhỏ ôm chặt lấy tôi, gại gại khuôn mặt bầu bĩnh vào vai tôi rồi bé lại buồn ngủ díp mắt lại.

- Con phải ngủ đây, mẹ bảo ngủ đủ giấc mới tốt cho trẻ con.- Bé Con giải thích, rồi bé hướng ánh mắt nhìn tôi.- Lúc con tỉnh dậy, bố phải ở bên cạnh con đấy nhé.

Tôi gật đầu, Bé Con mỉm cười hạnh phúc rồi mắt nhắm dần, tiếng nói nhỏ hơn:

- Con yêu Cục Mỡ...

Hơi thở đều đều của con gái khiến tôi thư thái, bao năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi được ôm con bé trong vòng tay như thế này... Bé Con của tôi thật ấm áp, bé như một cục bông trắng nằm gọn trong lòng tôi, mềm mại và bé bỏng biết nhường nào...

Mặt trời đang lên, phủ một màu cam ấm nóng lên vạn vật. Cánh đồng cỏ chạy dài bát ngát ngút mắt, mặt trời như hòn ngọc đỏ đang treo trên đỉnh ngọn cỏ rực rỡ hơn bao giờ hết. Trên trời không một gợn mây lẩn tẩn nào, không khí dần ấm lên. Thấp thoáng một vài chú chim lạc đàn khi trời sáng đã tìm được đường bay về tổ. Tiếng dế kêu râm ran lúc này lại như khúc ca đoàn tụ hoan hỉ đầy niềm vui. Tôi hôn lên trán Thanh Diên và thì thầm:

- Trời sáng rồi...

The end.

Freesia Phan

23h26'/22/10/2010.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mit-mung-luoi>